

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ
21 ΙΟΥΝΙΟΥ 1907

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.

ΑΡΙΘ. 25

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 22 ΙΟΥΝΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' όλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημόδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Στρωμνίτης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (πρόεδρος)
+ Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
+ Ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διωγμὸς ὀρθοδόξων — Ἐπίκαιρα γράμματα — Βουλγάρων
ψυχολογικὴ κατάστασις — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Οἱ ἡμέ-
τεροι μοναχοὶ καὶ οἱ ξένοι λόγιοι — Νεωτερισμοὶ καὶ μῆχα-
νήματα τῆς Φραγκικῆς Ἐκκλησίας — Τὸ πρωτεῖον τοῦ Πέ-
τρου καὶ Πάπα — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ἡ φρικαλέα σφαγὴ τῶν ἐκ Καβακλή, Ἑλλή-
νων, ἡ τερατοσυρρηθεῖσα ὑπὸ τῶν Βουλγάρων κατὰ
τὰς νύκτας τῆς 19 καὶ τῆς 20 Μαΐου ἐπὶ τῆς
μεθορίου τουρκοβουλγαρικῆς γραμμῆς, προκαλέ-
σασα, ὡς ἦν ἐπόμενον, τὴν γενικὴν φρίκην καὶ
βδελυγμίαν, κατεπτόησε τοὺς δράστας, οἵτινες,
ἀδυνατοῦντες νὰ ἀρνηθῶσι τὰ γενόμενα, πειρῶν-
ται νῦν διὰ τῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων τῶν νὰ
δικαιολογηθῶσιν, ἰσχυριζόμενοι ὅτι τὸ λυπηρὸν γε-
γονὸς προέκυψεν ἐκ παρεξηγήσεως, τῶν στρατιω-
τῶν ἐκλαδόντων ἐν τῇ νυκτὶ τοὺς πρόσφυγας ὡς
ληστὰς ἢ ὑποπτα πρόσωπα καὶ ὅτι ἡ εὐθύνη τῶν
γενομένων βαρύνει αὐτοὺς τοὺς πρόσφυγας τοὺς

ἀποπειραθέντας νὰ διέλθωσι τὰ μεθόρια χωρὶς νὰ
ᾧσιν ἐφωδιασμένοι διὰ τακτικοῦ διαβατηρίου.

Τὸ ἀσύστατον καὶ γελοῖον τῶν δικαιολογιῶν
τούτων εἶνε τόσον καταφανές, κατόπιν τῶν ἐν τῷ
προηγούμενῳ ἡμῶν φύλλῳ ἐκτεθέντων, ὥστε πᾶς
ἐπὶ πλέον περὶ αὐτῶν λόγος ἀποβαίνει ὅλως πε-
ριττός.

Ἄλλ' εὐρέθη καὶ βουλγαρικὸν τι δημοσιογραφι-
κὸν ὄργανον γαλλιστί ἐκδιδόμενον ἐν Σόφίᾳ, φιλο-
τιμηθὲν νὰ κατακτήσῃ τὸ γέρας ἐν τῇ πονηρᾷ
ἀμίλλῃ τῆς συκοφαντίας, τῆς κακοβουλίας καὶ
τῆς ἀυστολῆς ἰταμότητος. Κατὰ τὸ φύλλον τοῦ-
το, οἱ ταλαίπωροι πρόσφυγες χαρακτηρίζονται ὡς
μεταβαίνοντες νὰ πυκνώσωσι τὰς τάξεις τῶν ἐν
Μακεδονίᾳ ἐλληνικῶν σωμάτων καὶ ὡς ἐξερχόμε-
νοι, νύκτωρ καὶ ἀνευ διαβατηρίων, ἐκ τῆς Βουλγα-
ρίας διὰ τῆς κατὰ ξηρὰν ὁδοῦ (ἐνῷ λέγει ἡ φυσι-
κὴ ὁδὸς πρὸς ἐξοδὸν εἶναι ἡ διὰ θαλάσσης ἐκ Πύρ-
γου καὶ Βάρνης), ὅπως μὴ ἀποτίσωσι τὰς πρὸς
τὴν Γεωργικὴν Τράπεζαν ὀφειλάς αὐτῶν.

Προφανῶς οἱ συντάκται τῶν μυσαιοτήτων τού-

των κερδοσκοποῦσιν ἐπὶ τῆς ἀγνοίας τῶν ἀναγνωστῶν των. Ἡ φυσικὴ ὁδὸς πρὸς διέλευσιν τῶν μεθωρίων διὰ τοὺς Ἕλληνας τοῦ τμήματος Καβακλή δὲν εἶναι, κατὰ τοὺς Βουλγάρους, ἢ διὰ ξηρᾶς—δι' ἧς ἐντὸς τριῶν ὥρῶν δύνανται νὰ ἐξέλθωσι τῆς Βουλγαρίας—ἀλλ' ἡ θαλασσίᾳ διὰ Πύργου καὶ Βάρνης, αἵτινες ἀπέχουσι κατὰ ἑκατοντάδας χιλιαμέτρων!!! Ὡς ἔστιν εἰκάσαι, οἱ ἀρθρογράφοι οὗτοι γινώσκουσι τὴν γεωγραφίαν τῆς ἰδίας χώρας τοσοῦτον καλῶς ὅσον γινώσκουσι καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἐτέραν κατηγορίαν ὅτι οἱ πρόσφυγες ζητοῦσι νὰ ὑπεκρύψωσι τὰς πρὸς τὴν Γεωργικὴν Τράπεζαν ὀφειλάς των, καὶ αὕτη ἀποτελεῖ μισαρὰν συκοφαντίαν πάντῃ ἀνυπόστατον. Οἱ ἀτυχεῖς πρόσφυγες ἀπερχόμενοι καταλιμπάνουσιν, εἰς τὴν διάκρισιν τῶν διωκτῶν, των σύμπασαν τὴν κινητὴν καὶ ἀκίνητον αὐτῶν περιουσίαν, ὑφιστάμενοι χάριν τῆς πρὸς τὴν πίστιν καὶ τὸ ἔθνος αὐτῶν ἀφοσιώσεως τελείαν οἰκονομικὴν καταστροφὴν, καθὰ ἀνωμολόγησεν, ἀποθαυμάζων τὴν αὐταπάρνησιν καὶ αὐτοθυσίαν αὐτῶν ταύτην, αὐτὸς ὁ βούλγαρος ἐπίσκοπος Φιλιππουπόλεως Μάξιμος. Πρὸ τῆς ἀπελεύσεώς των δὲ διακανονίζουσι τὰς πρὸς τὴν ἐν λόγῳ Τράπεζαν ὀφειλάς των, ἐξαναγκάζοντες ἐνιαχοῦ αὐτὴν νὰ δεχθῇ τὰ ὀφειλόμενα, ἀρνούμενην καὶ δυστροποῦσαν ὅπως παρεμβάλλει πρόσκομμα εἰς τὴν μετανάστευσιν ὡς ἐπραξάν οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου Τάς-τεπέ.

Εὐτυχῶς τὸ ἀνάληθες καὶ συκοφαντικὸν τῶν ὡς ἄνω κατηγοριῶν ἀνέλαβε νὰ διαπιστώσῃ ἐφημερὶς βουλγαρικὴ ἡκιστα ὑποπτος, αὕτη ἡ ἡμιεπίσημος «Βετσέρνα Πόστα», ἀποκαλύπτουσα ἀφελῶς ἐν τῷ ἄρθρῳ αὐτῆς, ὅπερ παραβέτομεν κατωτέρω, τοὺς πραγματικοὺς λόγους δι' οὓς οἱ Βούλγαροι πειρῶνται, παντὶ σθένει, νὰ ἀνακόψωσι τὸ ρεῦμα τῆς ἐκ Βουλγαρίας μεταναστεύσεως τῶν Ἑλλήνων. Οὗτοι δὲ εἶναι διότι οἱ Βούλγαροι ἀνακαλύψαντες ἐνταῖς βαθείαις αὐτῶν ἱστορικαῖς μελέταις ὅτι οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ Ἕλληνες εἰσὶ «πρωτογενεῖς» Βούλγαροι ἐξελληνισθέντες, πρὸ δεκατριῶν ἑκατονταετηρίδων, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δηλαλῆ τοῦ Ἀσπαρούχ, ἐννοοῦσι, per fas et per nefas, ὅπως ἐκβουλγαρίσωσιν αὐτούς.

Ἐξ Ἑλλήνες ὀρθόδοξοι πρόσφυγες ἐκ Κουκλαίνης, διερχόμενοι τὴν ἐπὶ τῆς Ροδόπης μεθόριον γραμμὴν, συνελήφθησαν ὑπὸ βουλγαρικῶν στρατιωτικῶν ἀποσπασμάτων. Μέχρι τοῦδε ἀγνοεῖται ἡ τύχη των.

Βούλγαρος τις, Ἰβάν Νικολῶφ τὸ ὄνομα, ἐξέδωκε τύποις καὶ διένειμεν ἀφειδῶς ἀνὰ τὴν βουλγαρικὴν ἡγεμονίαν, ἰδίᾳ δὲ ἐν τοῖς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἰκουμένοις διαμερίσμασιν, ἐρυθρὸν λίβελλον, δι' οὗ, ἐπισφραγίσαν κατὰ τῶν Ἑλλήνων παντοειδῆς συκοφαντίας περὶ τῶν διαπραττομένων, δῆθεν, παρ' αὐτῶν βιαιοπραγιῶν κατὰ τῶν Βουλγάρων, οἷον σφαγᾶς, συστηματικὸν βιασμόν γυναικῶν καὶ παρθένων κτλ. προτρέπει τοὺς Βουλγάρους νὰ ἐξεγερθῶσι κατὰ τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλλήνων ὀρθόδοξων καὶ νὰ ἐφαρμόσωσιν ἐπ' αὐτῶν πάντα τὰ μέτρα τὰ ψηφισθέντα ἐν τῷ βουλγαρικῷ συλλαλητηρίῳ τῆς Φιλιππουπόλεως τῇ 19 Αὐγούστου 1906.

Συνιστᾷ δὲ ὁ λίβελογράφος, μεταξὺ ἄλλων, τὴν μίμησιν τοῦ παραδείγματος τῆς Ρουμανίας ἣτις κατὰ τὸ 1900, ἐνεκα τοῦ θανάτου ἐνὸς προσώπου, τοῦ Μιχαλεάνου, προέβη εἰς τὴν λήψιν αὐστηροτάτων μέτρων κατὰ τῶν Βουλγάρων καὶ ἣτις, τανῦν ἔτι, διὰ μίαν δροᾶκα Μακεδονορωμούνων, κατήλθεν εἰς ἀμείλικτον διπλωματικὴν καὶ οἰκονομικὴν πάλιν κατὰ τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ Βούλγαρος ἐπίσκοπος Φιλιππουπόλεως Μάξιμος, μεταβάς ὅπως ἱερουργήσῃ εἰς Στενήμαχον, ὡμίλησεν ἀπ' ἀμβωνος λαβὼν ὡς θέμα τοῦ λόγου τοὺς ἐκ Βουλγαρίας μετανάστευσιν τῶν Ἑλλήνων ὀρθόδοξων καὶ ἐξάρας τὴν ἀφοσίωσιν αὐτῶν πρὸς τὴν πίστιν τῶν πατέρων των καὶ τὴν ἐθνικὴν των γλῶσσαν, πρὸς διατήρησιν τῶν ἐποίων προτιμῶσι νὰ ὑποστώσι πᾶσαν θυσίαν ἐγκαταλείποντες καὶ τὴν γενέτειραν καὶ τὰς γαίας καὶ τὴν λοιπὴν περιουσίαν των καὶ ἀπερχόμενοι.

Τὸ παράδειγμα τούτων, ἐξηκολούθησεν ὁ βούλγαρος ἐπίσκοπος, δέον νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψει οἱ Βούλγαροι, οἵτινες εὐχερῶς ἀφίενται νὰ ἀγρεύωνται ὑπὸ τῆς προτεσταντικῆς προπαγάνδης, ἢ, ἀπαρνούμενοι πᾶσαν θρησκευτικὴν πίστιν, ρίπτονται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τῶν ὀλεθρίων αὐτοῦ ἀρχῶν καὶ θεωριῶν.

Ὡς τε, κατὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ τούτου τοῦ βουλγάρου ἐπισκόπου Φιλιππουπόλεως, ὁ κατὰ τῶν Ἑλλήνων διωγμὸς ἀποβλέπει εἰς τὸν ἐξαναγκασμὸν τούτων ὅπως ἀπαρνηθῶσι τὴν πίστιν τῶν πατέρων καὶ τὴν ἐθνικότητα αὐτῶν. Ἡ δὲ, παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν τῶν Βουλγάρων ἐμμενὴ τούτων, ἀντὶ πάσης θυσίας, εἰς τὴν πάτριον θρησκείαν καὶ γλώσσαν, προκαλεῖ τὴν ἀπογοήτευσιν ἀλλ' ἅμα καὶ τὸν θαυμασμὸν αὐτῶν, ἀπροκαλύπτως ἐκδηλούμενον.

ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ

Διὰ γράμματος αὐτοῦ ὑπὸ ἡμερ. 13 Ἰουνίου ὁ παν. μητροπολίτης Δράμας κ. Χρυσόστομος ἀγγέλλει τὰδε: «Τὸ λαμπρὸν χωρίον Ἐγρί-δερε, οὗτινος οἱ ἱερεῖς, ἐπὶ ποινῇ θανάτου ἀπειληθέντες ὑπὸ τῶν Βουλγάρων, δὲν ἐτόλμων ἐπὶ διετίαν νὰ ἱεουργῶσιν, ἐνῶ οἱ κάτοικοί του, ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου, ἠνυχάσθησαν νὰ προσχωρήσωσιν εἰς τὸ σχίσμα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν.

» Ἀπὸ τῆς ἐορτῆς τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ὅλον τὸ χωρίον ἐγένετο κῆθις ὀρθόδοξον. Τὸ ἴδιον συνέβη καὶ διὰ τὸ χωρίον Γράτσκη καὶ τὴν Γόρτιτσαν καὶ μόνον δύο Κοινοὶτες ἔμειναν εἰς τὸ σχίσμα, ἡ Σκρίτσοβα καὶ τὸ Καλκπόδιον» . . .

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἐκθεσίς Μητροπολίτου Ἰωαννίνων

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Τὸ παρελθὸν Σάββατον, 28 λήγοντος μηνὸς Ἀπριλίου, ἐτηλεγράφησα τῇ προσκυνητῇ μοι Αὐτῆς Παναγιότητι τὰ ἑξῆς: «Πρὸ ἡμερῶν ἀφίκετο ἐνταῦθα ρωμουνίζων ἱερεὺς ἐκ Λαίστης Ζαγορίου ὀρμώμενος, ἐπὶ προφάσει ἀναλήψεως ἱερῶν μνημάτων εἰς τὴν ρωμουνικὴν σχολήν. Μέχρι τοῦδε δὲν ἐνεφάνισθη εἰς τὴν Μητρόπολιν ἕλευσις αὐτοῦ παρέξει πράγματα τῇ πόλει καὶ βλαχοφώνοις χωρίοις ἐξαιτούμαι ὁδηγίας». Εἰς διασάφησιν ἤδη ὑποβάλλω εὐσεβείᾳ, ὅτι ὁ ρηθεὶς ἱερεὺς, ὀνόματι παπᾶ Ἰωάννης, κατὰγεται ἐκ Πηλαιοχωρίου Λαίστης τοῦ τμήματος Ζαγορίου τῆς ἐπαρχίας Ἰωαννίνων, ἀφίκετο δὲ ἐνταῦθα κατὰ τὴν Μεγάλην Παρασκευήν. Μέχρι τοῦδε δὲν παρουσιάσθη εἰς τὴν ἱεράν

Μητρόπολιν, οὐδὲ σκοπεῖ νὰ πράξῃ τοῦτο, ὡς πληροφοροῦμαι. Καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος μὲν εἰς οὐδὲν ὀριστικὸν διέβηκεν προέβη, ὑπάρχει ὅμως ὑπόνοια ὅτι δὲν θὰ περιορισθῇ εἰς μόνον τὰ παρὰ τῇ ἐνταῦθα ρωμουνικῇ σχολῇ διδασκαλικὰ καθήκοντα καὶ ἡ ὑπόνοια αὕτη ἐνισχύεται ἐκ τῆς ἐσχάτως παρὰ τῇ ἐκείνῃ ζωηρότητος ἐν ταῖς ἐνεργείαις τῶν ἐνταῦθα ρωμουνιζόντων ἐκ τῆς κοινότητος Βωβούσης, ὑποβαλόντων τῇ Διοικήσει ἀνκφορὰν, δι' ἧς αἰτοῦνται ὅπως δοθῇ αὐτοῖς ἄδεια νὰ σχηματίσωσιν ἰδιαιτέρην κοινότητα καὶ λάβωσιν ἰδιαιτέρην σφραγίδα. Ἡ ἀνκφορὰ αὕτη, καίτοι ὑποβληθεῖσα πρὸ μηνὸς περὶπου, δὲν παρεπέμφθη εἰσέτι εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον. Περὶ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀνκφορᾶς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ὑπογραφέντων, ἐξηκριβώθη ὅτι αὕτη φέρει 19 ὑπογράφους καὶ ὅτι ὁκτώ μὲν άτομα (ὧν ἐν τυγχάνει ἡλικίας δέκα ἐτῶν, ἐν διαμένει ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἑξ' ἐν Ρωμουνίᾳ) ὑπεγράφησαν διὰ χειρὸς συγγενῶν τῶν, οἱ δὲ λοιποὶ ἑνδεκα τυγχάνουσιν υἱοὶ ἢ ἀδελφοὶ ἐμμέσθων ὑπαλλήλων τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας.

Ἐν γένει δὲ παρατηρῶ ὅτι ἐν τῇ κοινότητι Βωβούσης ὑφίστατο ἀνέκθετος ρωμουνίζουσα μερὶς ὀφειλομένη εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἐξ αὐτῆς ὀρμωμένων ἀρκετῶν ἐμμέσθων διδασκάλων καὶ ὑπαλλήλων τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας. Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἰωαννίνων, ἐξαιρουμένης τῆς κοινότητος Βωβούσης, ἐν οὐδεμιᾷ ἐτέρᾳ κοινότητι ἠδυνήθη νὰ εἰσχωρήσῃ καὶ διαπράξῃ τι ἡ ρωμουνικὴ προπαγάνδα

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 30 Ἀπριλίου 1907.

† ὁ Ἰωαννίνων ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ

Ἐξ Ἰωαννίνων τηλεγράφημα νεώτερον τοῦ Πρωτοδυσκέλου Χρυσοστόμου πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα.

Ρωμουνός ἱερεὺς ἀφίκετο ἄνευ διαβατηρίου ἐπετιμήθη σφοδρὰ ὑπὸ Γενικοῦ Διοικητοῦ, ὅστις ἐζήτησεν ἐκ Μοναστηρίου, ὁπόθεν ἀφίκετο, πληροφορίας μὴ ἀφίχθεις εἰσέτι.

Ἱερεὺς προσεκλήθη ἐπανειλημμένως ὑπὸ Μητροπολίτου, πρὸ ἀνχωρήσεως αὐτοῦ εἰς περιοδείαν, νὰ προσέλθῃ Μητρόπολιν, ἀλλὰ δὲν ἔπραξε τοῦτο, προφασίζόμενος ἐργασίας . . .

Ἐκθεσίς Μητροπολίτου Βελλᾶς καὶ Κονίτιδος

Παναγιώτατε δέοποτα,

Εἰς τὰ χωρία τοῦ τμήματος Πωγωνίου τῆς ἐμῆς ταπεινῆς ἐπαρχίας ὑπάγεται καὶ ὁ Μεζιτηῆς, χωρίον κατριοῦμενον ὑπὸ 1650 κατοίκων ἀπάντων βλαχοφώνων τοῦ ἀλβανοβλαχικοῦ ἰδιώματος. Εἰς τὸ χωρίον τοῦτο ἡ ρωμουνικὴ προπαγάνδα ἀνέκχθεν ἑστρεφε τὰς βλέψεις καὶ συντόνους ἐνεργείας τῆς δι' ὅλων τῶν γνωστών μέσων, αἰείποτε ὁμως ἠνγκάζετο νὰ ὑποχωρῇ, μηδὲν προσήλυτον μέχρι σήμερον ποιησαμένη. Ὅτε κατὰ τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον ἐπεσκέφθην τὸ χωρίον τοῦτο καὶ εἶδον ὅτι ἐπιτακτικωτάτῃ πρὸς τὸ ἡ ἀνάγκη τῆς ἀνεγέρσεως καταλλήλου σχολείου, προέβην εἰς προαιρετικὰς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συνδρομὰς παρὰ τοῖς τότε ἐκεῖ εὐρισκομένοις κατοίκοις, καθ' ὅσον οὗτοι μόνον ἐπὶ ἑξ μῆνας μένουσιν ἐν τῷ χωρίῳ τῶν ἀπὸ δὲ τοῦ ἁγίου Δημητρίου μέχρι τοῦ ἁγίου Γεωργίου χάριν τῶν ποιμνίων τῶν μετακλίνουσιν εἰς διάφορα χειμᾶδια, καὶ τὸ συναχθέν ποσὸν ἀνῆλθεν εἰς 120 λ. τ. & κατέθηκα παρὰ τινι ἐν Βοστίτζῃ τρχπεζίτῃ. Τὸ Μέγα Σάββατον ἀπεσταλμένος τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας μεταβάς εἰς Μεζιτηὲν καὶ ἰδὼν ὅτι τὰ πάντα τελοῦνται ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ ἐλληνοπρεπέστατα, οὐδ' ἔχοντες ρωμουνισμοῦ διαφαινομένου, ἤρξατο τῆς κατηχήσεως καὶ τῶν ὑποσχέσεων καὶ τῶν πλυχίων ἀπειλῶν. Ἀλλ' οἱ κατηχούμενοι, «ὦν δι' αὐτὸ ἦλθες, τῷ εἶπον, μὴ χάνης τὸ λόγιόν σου· πολλοὶ μᾶς τὰ εἶπον, ἀλλ' ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἀνάγκην οὔτε συμβουλῶν οὔτε χρήματος, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀπειλὰς φοβούμεθα· ἔχομεν δὲ καὶ ἐκκλησίαν καὶ σχολεῖον καὶ ἱερεὰ καὶ ὅ, τι πρέπει νὰ ἔχη πᾶς Ἕλλην ὀρθόδοξος καὶ πιστὸς τοῦ Σουλτάνου ὑπῆκοος». Ἐτράπη τότε καὶ μετέβη εἰς τὰ παρὰ τὸ Δέλβινον χειμᾶδια ἔνθα παρὰ χειμᾶδίου οἱ πλείστοι τῶν κατοίκων Μεζιτιῆ, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἡ αὐτὴ καὶ ἐτι μείζων πικρία καὶ ἀπογοήτευσις ἀνέμενεν αὐτόν . . .

Ἐν Κονίτζῃ τῇ 4 Μαΐου 1907.

Τῆς ἡμετέρας κτλ.

† ὁ Βελλᾶς καὶ Κονίτις ΣΠΥΡΙΔΩΝ

ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Τὸ παρὰ πόδας ὀνονθύλευμα παχυλῆς ἱστορικῆς ἀμαθείας, παραλογισμῶν, λοιδοριῶν καὶ ἀχαριστίας, παραλαμβάνοντες ἐκ τοῦ ἡμικοπιήμου ὀργάνου

νοῦ τῆς βουλγαρικῆς κυβερνήσεως «Βετδέρνα Πόστα» (Ἐδερνὸς Ταχυδρόμος), παραθέτομεν ὧδε, ὡς πιστὸν κάτοπτρον ἐν ᾧ ἀντανάκλα ἡ τῶν βουλγάρων ψυχολογικὴ κατάστασις, διαλαμπούσης ἰδίᾳ τῆς μαύρης ἀχαριστίας πρὸς ἅπαντας τοὺς εὐεργετήσαντας αὐτοὺς κατὰ τε τοὺς ἀρχαίους καὶ τοὺς νεωτέρους χρόνους.

Τὸ ἑλληνικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ὁ ἐκπατρισμός τῶν Ἑλλήνων

«Νέα προσηλυτιστικὴ ἐνέργεια ἤρξατο ἐσχάτως ὑπὸ τῆς φυλετικῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας. Τὸ Πατριαρχεῖον ἄφ' ἐνὸς κατακλύζει τὸ Πετρερχῶφ διὰ τηλεγραφημάτων πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐπαναφορὰν τοῦ πρώην καθεστῶτος ἐν Βουλγαρίᾳ, ἄφ' ἑτέρου διὰ μυστικῶν αὐτοῦ πρακτόρων προτρέπει καὶ τὰ τελευταῖα λείψανα τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλλήνων κατοίκων ὅπως μεταναστεύσωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Πλὴν τῶν ἐξελληνισθέντων Βουλγάρων ἐκ Στενιμάχου, ἀπέρχονται εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ οἱ Γκαγκαούζηδες, γνήσιοι βουλγαρικοὶ λαοί, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Ἀσπαρούχ εἰς Μοισίαν, οἱ τουρκόφωνοι Πετσενέγοι, ζῶντες εἰς τὰ παράλια τῆς Μαύρης θαλάσσης καὶ οἱ ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Κουμάνων ἐκ Καβακλῆ καὶ Κόσλουτζας. Ἀληθῶς ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν δὲν ὑπερβαίνει τὰς 40 χιλιάδας καὶ ἡ ζημία δὲν θὰ ᾔτο μεγάλη, ἐὰν πράγματι οὗτοι ᾔσαν γνήσιοι Ἕλληνες καὶ δὲν ᾔσαν πρωτογενεῖς Βούλγαροι. Ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ ζήτημα τίθεται οὐχὶ πλέον περὶ ἐκπατρισμοῦ τῶν Ἑλλήνων, ὅσον περὶ ἐκπατρισμοῦ τῶν τετυφλωμένων προβάτων τοῦ Φαναρίου, ἅτινα ἀπεσπάσθησαν ἀπὸ τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν ζοφερωτάτην περίοδον τῆς ἡμετέρας πολιτικῆς καὶ πνευματικῆς δουλείας. Τί πράττει ἡ ἡμετέρα ἱερὰ Σύνοδος ἀπέναντι τῆς οὐλοῦσας καὶ καταχθονίου προπαγάνδας τοῦ δολίου Φαναρίου; οὐδὲν, οὐδὲν ἀπολύτως.

«Ἡ προπαγάνδα περὶ ἀνακλήσεως τοῦ πανελληνίου ποιμνίου ἐκ τῆς Βουλγαρίας ἐπιδιώκει δύο σκοπούς. Πρῶτον ἵνα δημιουργηθῇ μία ἀπόδειξις περὶ τῆς μὴ ἀνεκτικότητος τῶν Βουλγάρων, ὥστε ἐν περιπτώσει εἰρηνικῆς συνδιασκέψεως, ἥτις θὰ ἐπεζητήσῃ νὰ ἐμπιστευθῇ τῇ Βουλγαρίᾳ τὴν διοίκησιν μικτῆς τινος Ἐπαρχίας, ἡ ἐλληνικὴ διπλωματία νὰ εἴπῃ· ὁμεῖς ζητεῖτε νὰ κατακλύσητε τὴν Ἑλλάδα διὰ νέων προσφύγων; Δεύτερον ἀνακαλουμένου ὅλου τοῦ ποιμνίου, τὸ Φανάριον νὰ ἔχη δικαίωμα νὰ εἴπῃ· ἡμεῖς ἔχομεν ἐκκλησιαστικὰ καὶ σχολικὰ κτήματα ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ τῇ πρώην Ἀν. Ρωμυλίᾳ, ὅκοδομημένα ὑπὸ τῶν προσφύγων, οἵτινες τώρα στεροῦνται τούτων· θὰ παρακαλέσωσι δὲ τὰς Μεγάλας Δυνάμεις ν' ἀναγκάσωσι τὴν Βουλγαρίαν ν' ἀποδώσῃ αὐτοῖς τὰ κτήματα.

Τὸ Πατριαρχεῖον βλέπει ὅτι ἡ θέσις τῶν προσφύγων ἐν Θεσσαλίᾳ εἶνε ἀπληπιστικὴ, ὅτι οἱ περισσότεροι αὐτῶν ἀποθνήσκουσιν ἐνεκα κλιματολογικῶν λόγων καὶ ὅτι τοῦτο ἔχει ἀνάγκην χρημάτων. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ρωσσία πλέον, ὡς συνταγματικὸν κράτος, δὲν δύναται νὰ χορηγῇ τῷ Πατριαρχεῖῳ ἐτησίαν ἐπιχορήγησιν, προσπαθοῦσιν ὅπως ἡ Βουλγαρία ἐπιδαρυνθῇ με βαρὺν φόρον ἐν εἰδεί πληρωμῆς ἰδιοπεποιημένων κτημάτων, ἀνηκόντων τοῖς Ἕλλησι, διὰ τοὺς . . . ἐν Φαναρίῳ. Τί θὰ γείνη ἀγνοοῦμεν. Ἀλλ' ἡ συνδρομὴ τῆς ρωσικῆς διπλωματίας

ἔχει ὅπου πρόκειται νὰ ζημιωθῇ ἡ Βουλγαρία, ἀείποτε ἐχορηγεῖτο, χορηγεῖται δὲ καὶ σήμερον.

«Ἡ διπλωματία τῆς σλαβικῆς Ρωσίας εἶνε εὐρέως ἀνικτῇ. ὅταν πρόκειται ν' ἀποδοθῇ ἐν οἰκονομικῷ μέρει τοῦ βουλγαρικοῦ ἔργου, ἵνα δοθῇ εἴτε τῇ Ρουμανίᾳ, εἴτε τῇ Σερβίᾳ (Σκόπια), εἴτε τῇ Ἑλλάδι. Τοῦ χρέους τῆς κατοχῆς ἡ ρωσικὴ διπλωματία ἔκχεε χρῆσιν πρὸς ὑποστήριξιν τυχόν καὶ ἐπιδρομῶν τοῦ Ναυπούκωφ εἰς Βουλγαρίαν.

«Ἡδὴ ἀναγκάζει ἡμεῖς νὰ χορηγήσωμεν δύο ἐκατομμύρια φράγκα εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τοῦ Φαναρίου ἵνα συντηρῇ τὰ ἀνταρτικὰ στίχη ἐν Μακεδονίᾳ, ἀναγκάζουσιν ἡμεῖς νὰ δώσωμεν τὸ χρῆμα πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἡμετέρων δυνάμεων.

Καὶ τοῦτο εἶνε πολιτικὴ σλαβικὴ, σλαβικὴ διπλωματία.

«Ἡ διπλωματία αὕτη, ἥτις ἦτο τόσον γενναία κατὰ τὴν χορηγίαν αὐτονομίας ἐν Κ. . . , σήμερον οὐδόλως συστέλλεται διακηρύττουσα ὅτι ὁ σκοπὸς αὐτῆς εἶνε ἡ ἐξασθένησις τῆς Βουλγαρίας ἐν Μακεδονίᾳ καὶ τῷ θέματι Ἀδριανουπόλεως.

«Ἐχει καλῶς. Ὁ σκοπὸς ἡμῶν τούναντίον εἶνε ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος. Εἶνε ἡ ἐνίσχυσις τοῦ βουλγαρισμοῦ καὶ ἡ ματαιώσις ὅλων τῶν κτυπημάτων κατ' αὐτοῦ ὁθενδήποτε καὶ ἂν προέρχωνται ταῦτα ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ ἡμεῖς ἔχομεν εἰς τὸ μέρος μας τὸ δίκαιον, διότι δὲν ἀγωνιζόμεθα πρὸς κατάκτησιν, ἀλλ' ἵνα ζήσωμεν».

«Ἐδπερινδὸς Ταχυδρόμος» Σάγκωφ

20ῆς Μαΐου 1907 ὑπ' ἀριθ. 2057.

Ἡ ἐν Παρισίοις «Agence télégraphique L'Information» ἐδημοσίευσε τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

«Κωνσταντινούπολις 24 Ἰουνίου.

Ἐπετράπη τῷ Ἑλληνι ἐπισκόπῳ Κιουπρουλοῦ (Δεβρῶν καὶ Βελισσῶν) ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του ἐπὶ τῷ ὄρῳ ὅτι δὲν θὰ εὐνοεῖ εἰς τὸ μέλλον τὰ ἀνδραγιστήματα τῶν ἑλληνικῶν σωμάτων τῶν δρώντων ἐν τῇ περιφερείᾳ ἐκείνῃ».

Ἐνετάλημεν ἵνα διαψεύσωμεν, ἀναφορικῶς πρὸς τὸν τεθέντα, δῆθεν, ὅρον, τὸ περιεχόμενον τοῦ τηλεγραφήματος τούτου οὐτινος τὸ λελογισμένως κακόβουλον πρόδηλον τυγχάνει. Ἀλλως τε δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν οἱ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀνταποκριταὶ τῆς ἐν λόγῳ Agence, παραπλανώμενοι, πάντως, παρ' ἀνειλικρινῶν ἐνδιαφερομένων προβαίνουν εἰς τὴν διαβίβασιν ἀσυστάτων καὶ μεστῶν κακοβουλίας κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πληροφοριῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Μέριμνα τῶν Ἐκκλησιῶν.—Ὁ εἰς Κύπρον ἀποσταλὴς ἀντιπρόσωπος τῆς Μ. Ἐκκλησίας σεβασμ. μητροπολίτης Ἀγχιιάλου κ. Βασίλειος ἠγγεῖλε τηλεγραφικῶς ὅτι ἀφίκετο σὺν τῷ ἱερολγ. ὑπογραμματεῖ κ. Ἀποστόλῳ τῇ προχθὲς εἰς Νικοσίαν, τιμητικωτάτης ὑποδοχῆς τυχὼν καὶ συναντηθεὶς εὐθὺς μετὰ τε τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ πανοσγ. ἀντιπροσώπου τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων.

Κοινὴ συνεδρία.—Τῇ δευτέρᾳ συνῆλθον εἰς συνεδρίαν κοινὴν ἡ Ἱ. Σύνοδος καὶ τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον, καὶ ἐξελέξαντο μέλος τοῦ Συμβουλίου, ἀντὶ τοῦ παραιτησαμένου κ. Στ. Ἀλ. Καραθεοδωρῆ, τὸν κ. Παῦλον Ἀλ. Καραθεοδωρῆ.

Μητρόπολις Κολωνίας.—Τῇ δευτέρᾳ ἀνεχώρησεν ἐπιστρέφων εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ παρεδρείας, ὁ πανιερ μητροπολίτης Κολωνίας κ. Πολύκαρπος, ὃν προέπεμψεν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ὁ ἱερολογ. δευτερεύων.

Κανονικὴ ἄδεια.—Ληξάσης τῆς κανονικῆς ἀδείας αὐτοῦ, ἀνεχώρησε τὴν προχθὲς τετάρτην εἰς τὴν ἰδίαν ἐπαρχίαν ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Μυριοφύτου καὶ Περιστασέως κ. Σμάρταχος.

Ὀνομαστικαὶ ἐορταί.—Τῇ τρίτῃ, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Λεοντίου, ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ τῇ ὀνομαστικῇ ἐορτῇ αὐτοῦ ἄγοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Ροδοπόλεως κ. Λεοντίῳ.

Μονὴ Ραγίου.—Διωρίσθη συνοδικῶς ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς σταυροπηγιακῆς μονῆς Ραγίου, ἀντὶ τοῦ τέως τοιοῦτου, ὁ πονοσ. κ. Διονύσιος Τρακτιάκης, χειροτονηθεὶς πρεσβύτερος τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, Λαυριώτης μοναχὸς ὁ νέος ἡγούμενος, ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας διετέλει δάκκονος, ὑπηρετήσας ἐν τῷ πατριαρχικῷ νηφ. τετραετίαν, εἴτε δὲ πρὸς τῇ ἱερᾷ μητροπόλει Κοριτσᾶς, διακριθεὶς ἐπὶ τε τῇ πολιτείᾳ αὐτοῦ καὶ τῇ φρονήσει καὶ κοσμιότητι τρόπων.

Ἐπιστημονικαὶ ἀποστολαί.—Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα διελθὼν διὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως, μετὰ τὴν εἰς Ἀθήνας καὶ Τήνον καὶ ἄλλαχοῦ ἐκδρομὴν, ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. ὁ ἐλλόγιμος ὕψηλτης τῆς ἐν Τσέρνοβιτς ὀρθοδόξου θεολογ. σχολῆς κ. Βαλεριανὸς Σεσάν, εἰδήμων τοῦ κανονικοῦ δικαίου, διακρινόμενος διὰ τὴν πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν εὐλάβειαν καὶ βιβλίαν αὐτοῦ στοργήν.

Ἐκδόσεις συνιστώμεναι.—Συστηθέντος, ὡς ἡγγέλσαμεν, κληρικοῖς καὶ λαϊκοῖς τοῦ περὶ κουτσοβλάχων δοκίμου ἐθνολογικοῦ καὶ γλωσσικοῦ συγγράμματος τοῦ ἐλλογ. καθηγητοῦ κ. Κωνστ. Νικολαΐδου, ἀγγέλλομεν ὅτι ἔσται ἔτοιμον τοῦτο μετὰ τετράμηνον, καὶ ὅτι οἱ προκαταβάλλοντες τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ δικαιоῦνται νὰ λάβωσιν ἀντίτυπον ἄριστα καὶ κομψῶς δεδεμένον.

Βιβλία χρῆσιμα.—Διεβιβάσθησαν ἀρμοδίως αἱ πατριαρχικαὶ εὐχαὶ σὺν ταῖς εὐχαριστίαις τῆς Α.Θ.Π. τρισὶ συγγραφεῦσι σπουδαιοτάτων ἔργων, τοῖς κκ. Ἑμμ. Ζολώτα, Δημ. Πετρακάκῳ, καὶ Κωνστ. Α. Σχράφῃ Πιτσιπιῶ, ὑποβαλοῦσι τὰς συγγραφὰς αὐτῶν τῇ Α. Θ. Παναρχιότητι. Τὸ ἔργον τοῦ πρώτου, πολλὰ ταῖς θεολογικαῖς μαθήσεσιν ἐπαγγελλομένου, ἀναφέρεται εἰς ἐρμηνείαν τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου· τὸ τοῦ δευτέρου ἐξετάζει μετ' εὐστοχίας τοὺς μοναχικοὺς θεσμοὺς ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἀμφότεροι οἱ συγγραφεῖς ἐγνώσθησαν διὰ προγενεστέρων ἀξίων λόγου συγγραφεῶν. Τὸ ἔργον τοῦ τρίτου πραγματεύεται τὸν ἑλληνικὸν αὐτοκρατορικὸν στόλον, ἥτοι τὸν βυζαντινὸν, ἔλλειψιν ἐν τῇ παρ' ἡμῖν βιβλιολογίᾳ πληροῦν ἐπιστητήν.—Εὐχόμεθα τοῖς συγγραφεῦσιν ὑγίειαν, καὶ νοὸς καὶ σώματος ἀκμὴν, πρὸς ἐξακολουθήσιν τοιούτων κοινωφελῶν ἀσχολιῶν.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Βασιλικὴ εὐνοία.—ὑπὸ τοῦ μεγαλειοτάτου βασιλέως Γεωργίου Α' ἀπενεμήθη τῷ πανιερ. ἐπισκόπῳ Κεφαλληνίας κ. Δαμασκηνῷ τὸ παράσημον τοῦ ἀργυροῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος, ἕνεκα τῶν ὑπ' αὐτοῦ τῇ τῆς Ἑλλάδος Ἐκκλησίᾳ παρεσχεθεισῶν ὑπηρεσιῶν.

Ἐπισκοπὴ Παροναξίας.—Ἐπανήλθεν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὴν Νάξον, περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος μηνὸς, ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Πάρου καὶ Νάξου κ. Γρηγόριος.

Ἐπισκοπὴ Μαντινείας.—Αὐκνοὶς ἐνεργείαις τοῦ πανιερ. ἐπισκόπου Μαντινείας καὶ Κυνοῦρίας κ. Γερμανοῦ, κατ' αὐτὰς ἡγοράσθη ἐν Τριπόλει ἀντὶ εἰκοσιπέντε χιλιάδων δραχμῶν οἰκία, ἣτις θέλει χρησιμεύσει ὡς ἐπισκοπικὸν μέγαρον. Αἱ ἐν τῇ ἐπισκοπῇ ταύτῃ ἱεραὶ μοναὶ κατέβαλον προθύμως πρὸς ἀγορὰν δεκακισχιλίας δραχμὰς.

Ἐπισκοπὴ Μεσσηνίας.—Ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ μηνὸς διέτριβεν ἐν Ἀθήναις ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Μεσσηνίας κ. Μελέτιος.

Μονὴ Παναχράντου.—ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπεκυρώθη ἡ ἐκλογή, τοῦ νέου ἡγουμένου τῆς ἀρχαίας ἐν Ἀνδρῶ μονῆς τῆς Παναχράντου πανοσ. κ. Χρυσάνθου Γαρουφάλου καὶ τῶν συμβούλων τῆς μονῆς.

Εὐλαθείας τεκμήριον.—Ἐνεκεν ἀνεπαρκείας τῶν ξενώων τῆς ἱερᾶς βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς μονῆς τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου, ὁ ἐπ' αἰσθήμασιν εὐλαθείας πρὸς τὰ ἱερὰ σκηνώματα διακρινόμενος κ. Ξεν. Σταυρουλόπουλος ἀπεφάσισε ν' ἀνεγείρῃ, διὰ δαπάνης τριᾶκοντα χιλιάδων δραχμῶν, ξενῶνα μέγαν, ἐν θέσει περιβλέπτῳ, παρὰ τὴν μονήν, εἰς ἣν θέλει δωρήσει τὴν οἰκοδομὴν ταύτην, κατὰ τὸν ἅγιον Σύνδεσμον Ἀθηνῶν.

Ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ.—Ἐφοροὶ τοῦ τμήματος τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ἐν τῇ λαϊκῇ σχολῇ Ζακύνθου διωρίσθησαν ὁ αἰδ. πρεσβύτερος κ. Ὁμηρὸς Περᾶτης καὶ οἱ ἀξιότιμοι κ. Ι. Λεονταράκης, δικηγόρος, Γ. Δ. Σαρακίνης, βιομήχανος, Σπ. Στουπάθης, ἐμπορ. ὑπάλληλος, Ι. Χαροκόπος, ἐμπορος, Γ. Δ. Μάνεσις διδάσκαλος καὶ Κ. Γ. Βανδόρος, ἐπιθεωρητής.

Τιμωρία κληρικῶν.—Κατὰ τὸν ἅγιον Σύνδεσμον Ἀθηνῶν, κατεδικάσθησαν εἰς ἀρχίαν πενταετῇ ἕνεκεν ἀπειθείας πρὸς τὴν κανονικὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτῶν ἀρχήν, τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, οἱ πρὸ διετίας παυθέντες ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς ἐν Βενετίᾳ κοινότητος πανοσ. πρεσβύτεροι κκ. Σερραφείμ Κόρης καὶ Ἀριστ. Μοντεσάντος, καὶ ἕκτοτε πολλὰ σκάνδαλα προκαλέσαντες ἐν μέσῳ τῆς κοινότητος ταύτης.

Ἑλληνικαὶ κοινότητες ἐν Ρωσσίᾳ.—Ἡ ἐν Ὁδησσῷ καλλίστῃ ἑλληνικῇ ἐφημερίδι «Κόσμος» ἀγγέλλει πάντοτε ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς, ἡ μᾶλλον ἀπὸ τῆς ἐν τῇ εὐσεβείᾳ τῶν τσάρων αὐτοκρατορίας φιλοξενίας, πᾶν ὅπερ ἀποβλέπει εἰς τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν προαγωγὴν τῶν ἑλληνικῶν ἐν τῇ κράτει τούτῳ κοινοτήτων· ὁ δὲ λόγου ἄξιον, διὰ λαμπρῶν ἀρθρῶν προτρέπεται τοὺς ἀποτελοῦντας τὰς κοινότητας ταύτας ὅπως ἀποτινάξωσι τὴν ἀπὸ ἐτῶν ἐπείσπεσούσαν νάρκην, ἀναλάβωσι δὲ πάσῃ δυνάμει τὸ σωτήριον ἔργον τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν ἀναπλάσεως. Ἐξ ὧν δὲ τελευταῖον μανθάνομεν ὅτι γίνονται παρὰ ταῖς ἑλληνικαῖς κοινότησιν Ἰάλτας, Ποτίου, Σιντισκόμ, καὶ Σοκούμ-Καλέ, στηριζόμεθα ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι προτροπαὶ λογίμων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ γινόμεναι, μάλιστα δ' ἡ παρὰ ταῖς ἀποικίαις ταύταις ἐγ-

καθιδρύσεις ἱερέων κατὰλλήλων δύναται νὰ ἀφυπνίσῃ τὸ πρὸ πολλοῦ διατελοῦν ἐν τισὶ παροικίαις ἐν νάρκῃ αἰσθημα τοῦ πατριωτισμοῦ, δὸς δ' εἰπεῖν δύναται καὶ αὐτὸ τὸ θρησκευτικὸν νὰ ἀναθερμάνῃ, καὶ εἰς σχέσιν πολὺ στενὴν πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν νὰ θέσῃ κοινότητος ἑλληνικῆς, αἵτινες ἐν πάσῃ περιπτώσει, θεόντως ἀναδιδασκόμεναι, διαπράττουσιν ὑπὲρ τοῦ μέρους καὶ τοῦ ὅλου ἔργα φιλογενεῖς ἀκριβοῦς.

Ἀπαιτεῖται δ' ἡ τοιαύτη τοῦ πατριωτικοῦ καὶ τοῦ θρησκευτικοῦ συνχισθήματος ἀναθέρμανσις. Ὅταν μὴ μάνωμεν ὅτι ἐκ τῶν ἐν ὅλῳ τῷ Καυκάσῳ διεσπαρμένων ἐβδόμηκοντα καὶ πέντε ἑλληνικῶν κοινοτήτων, ἀριθμοῦσιν πληθυσμὸν ἑλλήνων ὀρθοδόξων 37456 κατοίκων, αἱ ὁκτὼ μόνον διατηροῦσιν ἑλληνικὴν διδασκαλούς, πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ἑλληνικῆς ἡτοι μητρικῆς αὐτῶν γλώσσης, ἢ μᾶλλον πρὸς τὴν μὴ λησμοσύνην αὐτῆς, καὶ ὅτι τῶν δέκα τούτων ὁ πληθυσμὸς συμποσοῦται εἰς 5622, σχηματίζομεν τὴν ἰδέαν ὅτι τῶν μὴ διδασκομένων τὴν ἑλληνικὴν, τῶν μὴ διατηρούντων ἱερεῖς ὁμαίμονας καὶ ὁμογλώσσους τριᾶκοντα καὶ δύο χιλιάδων ἑλλήλων τὸ μέλλον ἔσται οὐχὶ εὐχάριστον ἐὰν ἡ αὐτὴ ἀναλγησία ἐξακολουθήσῃ δεσποζοῦσα αὐτῶν.

Καὶ ἐν τούτοις καὶ ἡ ρωσικὴ κυβέρνησις, ὡς ὁμολογοῦσιν εὐγνωμόνως αἱ ἑλληνικαὶ ἐν Ρωσίᾳ κοινότητες, καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ τῆς Ρωσίας ἀρχὴ τοσοῦτον εὐμενῶς, τοσοῦτον φιλαδέλφως ὑποστηρίζουσι πᾶσαν αἰτησιν τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων πρὸς τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ἀποκατάστασιν τείνουσαν, ὥστε νὰ συμπεράνῃ τις ὅτι τῶν παρὰ ταῖς ἑλληνικαῖς ἐν Ρωσίᾳ κοινότησιν οἰωνδηποτοῦν προϊσταμένων, κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν, μόνον λήθαργος ἀσύγνωστός ἐστιν ὁ τῆς μελλούσης ἀποσυνθέσεως καὶ καταστροφῆς αἴτιος.

Πιθανῶς ἡ σύστασις Ἑλληνικοῦ τινος ἐν Ὁδησσῷ Συλλόγου, ἐποπτεύοντος καὶ διευθύνοντος τὴν ἀναβίωσιν τοῦ πατριωτικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ συνήμα συνχισθήματος, δύναται νὰ διαπράξῃ τὸ σπουδαῖον ἔργον τῆς μὴ λησμοσύνης τοῦ ἐθνικοῦ παρελθόντος, τῆς συσφίξεως τῶν δεσμῶν τῶν μετὰ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας συνδόντων. Ἡ σύστασις καὶ λειτουργία τοιοῦτου τινὸς Συλλόγου, ζητοῦντος ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τὴν ἀποστολὴν ἱερέων δοκίμων καὶ διδασκάλων λογίμων, ἐλπὶς ὑπάρχει ὅτι θέλει ἐπενέγκῃ τὸ ποθητὸν ἀποτέλεσμα. Τὸ δ' ἔργον τῶν ἱερατικῶς προϊσταμένων καὶ τῶν διδασκάλων εὐλογοῦμενον καὶ εὐνοοῦμενον ὑπὸ τε τῆς ἀγιωτάτης ρωσικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς εὐμενοῦς τῶν τσάρων κυβερνήσεως, θέλει συντελέσει εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀφύ-

πνισιν τῶν κοιμωμένων, δυστυχῶς, ἀπὸ πολλοῦ κοινοτήτων, ὧν αἱ πλείεσται λαλοῦσαι τὴν τουρκικὴν καθὼ ἐκ Σιβῆς, Ἐρζερούμ, Ἀρμενίας, Ἐρζιγκιάν καὶ Κιαισαρείας προερχόμεναι, διδάσκουσιν ἤδη τὰ τέκνα αὐτῶν τὴν ρωσικὴν.

Τὸ παράδειγμα τῶν παλαιότερων ἑλληνικῶν ἀποικιῶν Ὁδησσοῦ καὶ Ταϊγανίου καὶ τῶν μετ' αὐτάς ἐν Συμφερουπόλει, Ροστοβίῳ, Βατούμ, Σεβαστοπόλει, Αἰκατερινοδάρ, τὸ τῆς ἐν Κισνοβίῳ καὶ τινων ἐτέρων πείθει ἡμᾶς ὅτι ὑπὸ τὴν προεστίαν λαϊκῶν ἐπιτρόπων εὐσεβῶν καὶ κληρικῶν δοκίμων αἱ ὁμογενεῖς κοινότητες καὶ σώζονται καὶ εὐημεροῦσι καὶ πρὸς θεραπείαν ἐθνικῶν ἀναγκῶν αἱ συντρέχουσιν.

Ἑλληνικαὶ κοινότητες ἐν Ἀμερικῇ.

Περὶ τῶν ὁμογενῶν ἡμῖν κοινοτήτων τῶν ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ πολλάκις ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ γράψωμεν, εὐφρήμου μνεῖας ἄξια κρίνοντες τὰ τεκμήρια τῆς φιλογενεῖας καὶ τῆς πρὸς τὴν πατρίδα στοργῆς, ὅσα οἱ ἐξ Ἑλλάδος εἰς τὴν εὐνομούμενην ταύτην ἡπειρον μετοικούντες πᾶσι καθιστῶσι γνῶριμα. Τιμῶσιν οὕτω διὰ τούτων ἐν γῇ ξένη τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ διατρανοῦσι τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐνότητα μετὰ τῆς μητροπόλεως καὶ τῶν ἀποικιῶν, τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς ζῶντας μυχρὰν γονεῖς καὶ συγγενεῖς καὶ συμπολίτας. Χορηγοῦσιν οἱ ἄποικοι πρὸς συντήρησιν ἱερέων, χορηγοῦσιν ὑπὲρ ἐτέρων ἀγαθῶν καὶ εὐγενῶν σκοπῶν, πρὸς διακόσμησιν ναῶν καὶ κοινωφελῶν καθιδρυμάτων.

Ἀτυχῶς, τὴν ἡμερᾶν, εἰς ἣν ἔδει νὰ διαβιῶσιν οἱ ἄποικοι, τὴν γαλήνην, ἥτις ἔδει νὰ διακρίνῃ πᾶν κοινωνικὸν χριστιανικὸν σύστημα, ταράττουσιν ἀπὸ τινος μικροφιλοτιμίας τινές, ὧν τὴν ἐκρίζωσιν ἔπρεπε νὰ κατορθώσῃ ὁ ὁμογενὴς ἱερός κληρὸς, ὁ ἐν Ἀμερικῇ διαμένων. ἀριθμῶν μάλιστα πολλὰ πρόσωπα, τὰ τε τακτικὰ οἷον εἰπεῖν, τὰ ἑκτακτα καὶ τὰ ὑπεράριθμα. Ἐνῷ δ' οὐδεὶς εἰς ἐκρίζωσιν προέβη τούτων, ἡ μὲν τῶν κοινοτήτων κινδυνεύει νὰ διχασπασθῇ, καὶ παράδειγμα φέρομεν τὴν τοῦ Σικάγου, ἡ δὲ τρέχει κίνδυνον πολλῷ τοῦ ἄλλου σπουδαιότερον, τὸν τῆς ἐξομοσίας τοῦ πατρὶου δόγματος, καὶ παράδειγμα κεῖται φοβερόν, ἡ κοινότης Σπρίγκφιλδ, εἰς ἣν περίεργός τις ἠρίθμησεν ἀκροατὰς τακτικούς ἐν προτεσταντικῷ προσηλυτευτικῷ κηρύγματι τριᾶκοντα σχεδὸν ἑλληνας, ὧν τὸ πέμπτον γυναῖκες· εἰς ἣν ἐν προτεσταντικῇ σχολῇ τὸν προσηλυτευμὸν ἐπιδιωκούσῃ ὑπὲρ τοὺς δέκα μαθητὰς εἶχον καταγεγραμμένους ἑλληνας. Καὶ μάτην ἐργάζονται ἐν ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσι ταύταις οἱ ὑπὸ τῆς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος ἀποσταλέντες ἱερεῖς, μάτην αἱ

ἐλληνικαὶ τῆς Ἀμερικῆς ἐφημερίδες ἐπικαλοῦνται τὸν πατριωτισμὸν τῶν κινδυνευόντων ἐμπesein εἰς δίκτυον προτεσταντικῶν προπαγανδῶν.

Διὰ τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» ἐζητήσαμεν καὶ ἄλλοτε σύμπραξιν κοινὴν τῶν διοικούντων τὰς ἐν Ἀμερικῇ κοινότητας ἀξιοτίμων λαϊκῶν καὶ τῶν εὐλαβεστάτων πρεσβυτέρων, τῶν ἱερατικῶς προϊσταμένων· διότι ἐκ τῆς εἰλικρινοῦς ταύτης συμπράξεως προσδοκῶμεν τὴν σωτηρίαν τῆς πατρὸς κληρονομίας. Δυστυχῶς, ἄγνωστοι κληρικοὶ, πάσης συστατικῆς ἐστερημένοι γραφῆς, ἐπιτρέχουσι τὰς ἐλληνικὰς ἐν Ἀμερικῇ κοινότητας, ἐνῶ δὲ γίνονται δεκτοὶ ὅπου οὐδεὶς ἱερεὺς νομίμως ἀποταλεῖς ὑπάρχει, ἐπεισπιδῶντες καὶ ἐκεῖ, ὅπου λειτουργοῦσι κανονικῶς ἱερεῖς συστατικὴν γραφὴν φέροντες, παραίτιοι γίνονται διαστάσεως ἐν τῇ κοινότητι ἐκείνῃ, ἐν ᾗ βεβαίως εὐρέθησάν τινες οἱ προσκαλέσхντες αὐτοὺς.

Τὸ λυπηρὸν τοῦτο φαινόμενον πρέπει νὰ ἄρῃσιν οἱ ὁμογενεῖς, παρ' οἷς καὶ τακτικῶς ἐλλελεγεμέναι κοινοτικά ἄρχαι ὑπάρχουσι καὶ ἱερεῖς κανονικῶς ἀπεσταλμένοι. Κληρικοὶ δὲ νομίμως εἰς Ἀμερικὴν διαμένοντες καὶ λαϊκοὶ φιλοπάτριδες καλὸν νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ χωρὶς προσκλήσεως μεταβαίνων κληρικὸς καὶ χωρὶς συστατικῶν γραμμάτων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, εἰς ἣν ἀνήκει, κηρύττεται ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων ἀπαράδεκτος, ἀφοῦ μάλιστα καὶ συστατικὰ φέρων δέον νὰ ἐξετάζηται, ἐὰν ᾖ δόκιμος κήρυξ τῆς εὐσεβείας. Πάντες οὗτοι δέον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν νὰ ἔχωσιν ὅτι οἱ κανονικὰ συστατικὰ φέροντες καὶ τῆς εὐσεβείας κἀλλιστοὶ κήρυκες, εὐδοκίμουσιν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ καὶ Βοστώνῃ, ἐν Λὸν καὶ Ἀτλάντᾳ καὶ Σαβάνᾳ καὶ ὅπου ἄλλοτε, τὴν εἰρήνην κηρύττοντες καὶ ὑπὲρ τῆς ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει στερεώσεως τῶν ὁμογενῶν λαμπρῶς ἐργαζόμενοι.

ΤΕΛΕΤΑΙ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Α'. Ζαπτείου.—Ἡ τελετὴ ἐγένετο τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ, μετὰ μεσημβρίαν, προϊσταμένου καὶ ἐπευλογοῦντος τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, συμπαρασταμένων τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Κυζίκου, Πελαγονίας, Βάρνης, Μαρωνείας, Καστορίας, Στρωμνίτζης, Σισανίου, Λέρου καὶ Κολωνίας, τοῦ ἐξοχ. πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος, τοῦ θεοφ. ἐπισκόπου Μυριοφύτου καὶ λογίμου πλήθους ὁμογενῶν· τὸ ὕπουργεῖον τῆς παιδείας ἐξεπροσώπει ὁ ἐξ. ὕφυπουργός. — Αἱ τελειόφοιτοι τοῦ ἔτους τούτου εἰσὶ 14 τοῦ τμήματος τοῦ διδασκαλείου, 20 τοῦ γυμνασίου, 3 τοῦ τμήματος τοῦ νηπιαγωγείου. — Ὁ ὅλος ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἀνῆλθεν εἰς 347, ὧν ὑπότροφοι τοῦ ἀειμνήστου ἱδρυτοῦ αἱ 21. — Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ Ζαπτείου ἐθν. παρθεναγωγείου κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἦν καλλίστη. — Διδάσκαλοι, ἑφοροὶ καὶ μαθήτριάι ἐξεπλήρωσαν

τὸ καθήκον αὐτῶν, τυχόντες τῶν εὐλογιῶν τῆς Ἐκκλησίας διὰ στόματος τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

Β'. Ἰωακείμιου.—Τῇ κυριακῇ, πρὸ μεσημβρίας, τὸ Ἰωακείμιον ἐθνικὸν παρθεναγωγεῖον, εἰκοσιπενταετῇ συμπληρῶσαι καρποφόρον ζωὴν, ἤγε τελετὴν ὁμοίαν, ἣν ἐπηυλόγει ἡ Α. Θ. Π. συμπαρακαθημένων τῶν σεβ. μητροπολιτῶν Κυζίκου, Χίου, Μαρωνείας, Καστορίας, Στρωμνίτζης, Σάρδεων, καὶ τοῦ ἐπισκόπου Μυριοφύτου, παρόντος πολλοῦ φιλομούσου ἀθροίσματος. — Αἱ τελειόφοιτοι ἀριθμοῦνται 23, ὁ ὅλος ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἀνῆλθεν εἰς 378. — Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις οὐχὶ εὐάρεστος. — Τὸ Ἰωακείμιον ἐπιτελεῖ τὸ πρὸς τὸ ἔθνος καθήκον αὐτοῦ μετ' αὐταπαρνήσεως, ἀξίας τῶν ἐπαίνων, οὓς ἀπένειμεν ἑφόροις τε καὶ διδασκάλους ἡ Α. Θ. Παναγιότης.

Γ'. Ἑλλην. Ἐμπορικῆς Σχολῆς.—Τῇ κυριακῇ, μετὰ μεσημβρίαν, προϊσταμένου τοῦ παναγ. οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, παρόντων τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Πελαγονίας, Χίου, Βάρνης, Μαρωνείας, Καστορίας, Στρωμνίτζης, Σισανίου καὶ Κολωνίας καὶ πλήθους φιλογενοῦς, ἡδολογήθησαν αἱ ἐνάρξεις τῶν προφορικῶν ἐξετάσεων τῆς σχολῆς ταύτης, παρισταμένου καὶ τοῦ ἐξοχ. πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος. — Μαθηταὶ ἐνεγράφησαν 149. — Ἡ τῆς σχολῆς οἰκονομικὴ κατάστασις ἀπεδείχθη ἀρίστη, χάρις εἰς τὸν ζήλον τῆς ἐφορίας καὶ ἰδίᾳ τοῦ προέδρου αὐτῆς. Ἡ Α. Θ. Π. ἐπήνεσε καὶ ἡδολόγησε πάντας τοὺς ἐπὶ προαγωγῇ τῆς σχολῆς ἐργῶ τε καὶ λόγῳ συντρέχοντας.

Δ'. Ἑλληνογαλλικοῦ Λυκείου.—Τῇ δευτέρᾳ, μετὰ μεσημβρίαν, ἡ Α. Θ. Π. προέστη καὶ ἐπηυλόγει τὴν ὁμοίαν τελετὴν τοῦ ἐν Σταυροδρομίου Ἑλληνογαλλικοῦ λυκείου τοῦ σεβαστοῦ γυμνασιάρχου κ. Χρ. Χατζηχρήστου, παρόντων τῶν σεβασμ. Καστορίας καὶ Λέρου, τοῦ ἐξ. πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἀντιπροσώπου τοῦ αὐτοκρ. Ὑπουργείου τῆς παιδείας καὶ λογίων καὶ φιλομούσων ὁμογενῶν. Τὸ παιδευτικὸν ἔργον τοῦ λυκείου ἀπεδείχθη συστάσεων καὶ ἐπαίνων ἄξιον καὶ τῶν εὐλογιῶν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

*

Κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας τελετάς, καθ' ἃς τὸ ἔργον διδασκάλων καὶ μαθητῶν ἐτεκμηριοῦτο ᾧ δημοσίως, ἡ Α. Θ. Π. τὸν πρώτιστον φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης ἀπένεμε τῷ μεγαλειότητι καὶ φιλοφῶν ἡμῶν ἀνακτι, τὴν πατρικὴν Αὐτοῦ προστασίαν εὐμενῶς χορηγοῦντι ταῖς ἐπιστήμας καὶ τοῖς γράμμασι καὶ ἄλλως διατρανοῦντι τὴν φιλομουσίαν Αὐτοῦ, ὡς ἀνήγγειλεν ἡ Α. Θ. Π. ἐν τῇ τελετῇ τοῦ Ἰωακείμιου, ὑπὲρ οὗ καὶ δῶρον αὐτοκρατορικὴν ἐκατοντάλιρον ἀπεστάλη πέρυσιν.

ΚΑΜΠΑΝΙΑΣ ἸΛΑΡΙΩΝ

Ἀπέθανεν ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 6 τοῦ μηνὸς τούτου ὁ ἐπίσκοπος [Καμπανίας] Ἰλαρίων Μακαρόνης, ἐκ Κυδωνίων, τελειόφοιτος τῆς θεολογικῆς σχολῆς τοῦ ἐθν. πανεπιστημίου καὶ εἴτα διδασκαλὸς τῶν ἱερῶν ἐν Κυδωνίαις. Ἐχρημάτισεν ἐπίσκοπος Ἱερισσοῦ καὶ Ἀγίου Ὁρους παυθεὶς τῇ 1899 καὶ πρὸ μικροῦ διωρίσθη Καμπανίας.

ΟΙ ΗΜΕΤΕΡΟΙ ΜΟΝΑΧΟΙ
ΚΑΙ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΛΟΓΙΟΙ

Ὁ ἐν Γενεύῃ λόγιμος ὁμογενὴς κ. Ἐμμ. Λουκαρᾶς, ὁ καὶ ἐν ἐτέραις ἐφημερίσι γράφων καὶ ζῆλον πολὺν ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος ἐν ἐπιγνώσει τε καὶ καθηκόντῳ τεκμηριῶν, ἀπέστειλεν ἡμῖν τὴν παρὰ πόδας ἐπιστολὴν ἀναφερομένην εἰς ἐπισκεψὶν ξένου τινος δῆθεν ἐπιστήμονος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Σινᾶ.

Μεταξὺ τῶν ἐξ Ἑσπερίας ἐπισκεπτομένων τὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολὴν ὑπάρχουσιν οἱ λίαν εὐγενῶς καὶ ἐν αἰθρίᾳ διανοίας σκεπτόμενοι καὶ γράφοντες περὶ τῶν μερῶν, ὧν εἶδον καὶ ἔμαθον τὴν κατάστασιν. Ἀτυχῶς, ἐμπαθὲς φανατισμὸς καὶ νοῦς ἐσκοτισμένος καὶ συμπαραχολουθεῖ τοῖς πλείστοις αὐτῶν κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὰ μέρη καὶ κυρίως τὰς μονὰς ἡμῶν καὶ κυριεύει κατόπιν αὐτῶν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ καθιστῶσιν ἑαυτοὺς ἀντικείμενον οἴκτου ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν ἐξ ἑλληνικῶν ὀρθόδοξων προσκυνημάτων ἐντυπώσεων αὐτῶν, δεῖγμα τρανὸν ἀναγώγου πολιτείας ἐπιδεικνύμενοι, καίτοι δῆθεν ἐπιστήμονες. Τοιούτου τινὸς δῆθεν κληρικῶ τὴν διάλεξιν ἀγγέλλει ἡμῖν ὁ κ. Λουκαρᾶς· ἀκριβῶς δὲ πρόκειται καὶ πάλιν περὶ τῆς τοῦ Σινᾶ μονῆς, περὶ ἧς καὶ διατριβὴν ἐκτενῆ πρὸ μικροῦ ἐλάβομεν, ἐν σχέσει πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Π. Ν. Παπαγεωργίου γραφέντα, ἣν ἐκδίδομεν κατωτέρω.

Πρὸς τὴν σύνταξιν τῆς
«Ἐκκλησ. Ἀληθείας»

Ὅσα ἀνέγνωσα ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 19 φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας», γραφέντα ὑπὸ τοῦ κ. Πέτρου Παπαγεωργίου καὶ σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὴν συμπεριφορὰν τῶν ξένων λογίων ἀπέναντι τῶν ἡμετέρων μοναχῶν, μοι ὑπενθυμίζουσι τὸ ἐξῆς ἱστορικόν·

Κυριακὴν τινα, κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐν Γενεύῃ τῆς Ἑλβετίας, ἀνέγνωσα μίαν εἰδοποίησιν εἰς τινα ἐφημερίδα, καθ' ἣν εἰς τὰς 3 μετὰ μεσημβρίαν, ἐν τινι προτεσταντικῷ ναῷ, θὰ ἐδίδετο διάλεξις περὶ τοῦ Ὁρους Σινᾶ. Ἀπὸ περιεργείας ἔσπευσα νὰ παρευρεθῶ. Ὁ ρήτωρ τῆς ἡμέρας ἦτο πάστῳρ τις ἐκ τῆς γερμανικῆς Ἑλβετίας δυσκόλως ὁμιλῶν τὴν γαλλικὴν καὶ δυσκόλως κατὰ συνέπειαν ἐννοούμενος. Ἀφοῦ περιέγραψε τὸ διὰ τῆς ἐρήμου ἀπὸ Σουεζ μέχρι τοῦ Σινᾶ ταξιδίδιον του, σκοπὸς τοῦ ὁποίου ἦτο ἡ μελέτη καὶ ἀντιγράψῃ χειρογράφων τινῶν μετὰ τινος ἐτέρου λογίου, ἦλθεν ἐπὶ τέλος εἰς τὴν περιγραφὴν καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς μονῆς, τὴν ὁποίαν φαίνεται ὅτι δὲν ἐγνώριζε καλῶς. Περὶ δὲ τῶν κατόχων τῆς μονῆς, ἦτοι τῶν μοναχῶν, εἶπε περίπου τὰ ἐξῆς: Οἱ κάτοχοι τῆς μονῆς ταύτης εἶνε γραι-

κοὶ μοναχοὶ ρυπαροὶ καὶ ἀκάθαρτοι· φέρουσιν ἀκόμῃ οὗτοι τὴν γενειάδα καὶ τὴν κόμην, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καθιστᾷ αὐτοὺς ἔτι ἀποτροπαιότερους. Οἱ μοναχοὶ οὗτοι εἶνε ἀγράμματοι, ὡς μαρτυρεῖ ἡ ἀθλία κατάστασις, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται ἡ βιβλιοθήκη τῆς μονῆς, ἔχουσι δὲ κακὰ ἔνστικτα, ὡς ἀπέδειξαν καταβασανίζοντες ἡμᾶς, ἐρευνῶντες τὰς ἀποσκευὰς καὶ τὰ ἐνδύματά μας, ὑποπτευόμενοι μὴπως ὑπεξήρῃσαμεν φύλλον τι χειρογράφου. Φαίνεται ὅτι ἐν τῇ μονῇ ταύτῃ κρύπτεται πολὺ ἐγκλημα (αὐταῖς λέξεσι: je crois que beaucoup de crime se cache dans ce couvent)· μὲ ἄλλους λόγους ὑπάρχουσι πολλοὶ ἐγκληματαῖαι, οἵτινες φεύγοντες τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου ἔρχονται εἰς τὴν ἐρημον, ἵνα ὑπὸ τὸ ράσον κρύψωσι τὰ ἐγκλήματα αὐτῶν.—Τὸ τελευταῖον τοῦτο μὲ ἐξηρέθισε, διότι, ἐξ ὧν γινώσκω, οὔτε ἐγκληματαῖαι κρύπτονται εἰς τὸ Σινᾶ, οὔτε καὶ περιποιήσεως στεροῦνται ὅσοι ξένοι τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν μονὴν ἐπισκέπτονται, καὶ διὰ τοῦτο ἐσκέφθην ὅτι ὠφείλον δι' ἐπιστολῆς νὰ ζητήσω ἐξηγήσεις παρὰ τοῦ εὐγενεοῦς τούτου πάστορος, ἀλλ' ἐρωτήσας τὴν ἐπιούσαν ἔμαθον ὅτι ἀνεχώρησεν ἐκ Γενεύης· καὶ οὕτως ἀφῆκα τὸ πρᾶγμα.

Ὡς ἐνόησα ἐκ τῶν λόγων καὶ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ πάστορος τούτου, οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν μερίδα ἐκείνην τῶν διαμαρτυρομένων θεολόγων, τοὺς ὁποίους ὁ προτεσταντικὸς μυστικισμὸς ἔχει κατακυριεύσει. Ἐπειδὴ δὲ ἀχώριστος τοῦ μυστικισμοῦ σύντροφος εἶνε ὁ θρησκευτικὸς ἐγωῖσμὸς, οἱ τοιοῦτοι ἐνῶ νομίζουσιν ὅτι εἶνε ἀπληλαγμένοι τῶν ἐκκλησιαστικῶν τοῦ μεσαίωνος παραδόσεων, καταντῶσι πολλάκις χειρότεροι καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ὑπερφανατικούς καθολικούς.

Τὰ ἀνωτέρω ἔγραψα ἵνα οἱ ἡμέτεροι προσέχωσι τὸν νοῦν καὶ γινώσκωσι πῶς νὰ συμπεριφέρωνται πρὸς τοὺς πεπολιτισμένους τούτους ἱεροδούλους, οἵτινες νομίζουσιν ὅτι πωλοῦσι σοφίαν εἰς τοὺς συμπατριώτας των διηγούμενοι ὅσα κακὰ ἐν Ἀνατολῇ εἶδον, ψευδολογούντες πολλάκις, σπανίως δὲ ἢ καὶ οὐδόλως λέγοντες καλόν τι περὶ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ἄλλως τε νομίζουσι πρὸ πολλοῦ τεθνηκυῖαν.

Γενεύη 23 μαΐου 1907.

Ε. ΛΟΥΚΑΡΑΣ.

Ἡ ἐκ Σινᾶ πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολὴ διαφωτίζουσα τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Γρεγοῦρ γραφέντα ἔστιν αὕτη·

**Τῇ ἀξιότιμῳ συντάξει
τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»**

Ἀναγνόντες ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 19 καὶ ἡμερομηνίαν 11 μαΐου φύλλῳ τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Οἱ ἡμέτεροι μονιχοὶ καὶ οἱ ξένοι λόγιοι» ἄρθρον τοῦ ἔλλογιμωτάτου ἐν Θεσσαλονίκῃ διδάκτορος κ. Πέτρου Παπαγεωργίου, χάριτας μὲν αὐτῷ ὁμολογοῦμεν παλλὰς διὰ τε τὴν ἀναγραφὴν τῶν κατὰ τοῦ σεβασμιωτάτου ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν καὶ τῶν σιναϊτῶν πατέρων ἐκτοξευθεισῶν ἐν εὐρωπαϊκῇ περιοδικῇ συκοφαντιῶν καὶ εἰρωνειῶν ὑπὸ τέκνων τῆς πεπολιτισμένης Εὐρώπης καὶ διὰ τὴν ὀρθοτάτην αὐτῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνασκευὴν, λύπην δὲ βαθεῖαν ἠσθάνθημεν διὰ τὴν σκόπιμον διαστροφὴν τῆς ἀληθείας καὶ τὴν ἀχάριστον γνώμην ἐκείνων, οἵτινες εὐγνωμοσύνην μόνον ὤφειλον νὰ ἐκφράσωσι διὰ τὴν ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους μῆνας ἐπιδεικνυμένην αὐτοῖς φιλοξενίαν ἐν τῷ ὄρει τοῦ Σινᾶ. Καίτοι δὲ, ὡς ἔφθημεν εἰπόντες, πάνυ ὀρθῶς ἀνασκευάζονται ὑπὸ τοῦ ἔλλογιμωτάτου κ. Παπαγεωργίου αἱ καθ' ἡμῶν συκοφαντίαι, ὅμως ἵνα μὴ ὑπολειφθῇ οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία περὶ τοῦ ἀσυστάτου αὐτῶν, καθῆκον ἡμῶν ἐθεωρήσαμεν ν' ἀναγράψωμεν διὰ βραχέων τὰ γεγονότα ὡς ἐγένοντο, ἵνα ἐξ αὐτῶν κρίνῃ πᾶς τις καὶ πεισθῇ περὶ τῆς ἀδίκου καθ' ἡμῶν καταφορᾶς τοῦ εὐγενοῦς εὐρωπαίου.

Κατὰ δεκέμβριον τοῦ 1905 ὁ κ. Γρεγοῦρ (οὗτος δ' ἔστιν ὁ γράφων καθ' ἡμῶν ἐν τῷ «Βυζαντιακῷ» τοῦ κ. Κρουμβάχερ) μετὰ τοῦ γερμανοῦ καθηγητοῦ Ἑρρίκου Γρέγορη, ἀφίκοντο εἰς Κάϊρον καὶ ἐξητήσαντο κατὰ τὴν τάξιν τὴν ἄδειαν τῆς εἰς Σινᾶ τὸ Θεοβάδιστον ἀνόδου ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ἐντρυνφῆσαι ἐν τοῖς θησαυροῖς τῶν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν μονῆς ἀγρύνως φυλαττομένων ἀπ' αἰώνων πολυτίμων κειμηλίων. Ὡς δὲ πάντοτε καὶ παντὶ φιλομαθεῖ οὕτω καὶ τότε τοῖς ἀνωτέρω κυρίοις ἐχορηγήθη ἡ ἄδεια, διὰ θερμῆς μάλιστα συνοδευθείσα συστατηρίου ἐπιστολῆς ἐκ μέρους τοῦ σεβασμιωτάτου ἀρχιεπισκόπου πρὸς τὴν ἐν Σιναίῳ ἱερὰν τῶν πατέρων σύναξιν, ὅπως ἐπιδεικνυθῇ αὐ-

τοῖς πᾶσα ἡ δυνατὴ περιποίησις καὶ καταστῇ ὡς οἶόν τε ἀνετωτέρα ἢ ἐν τῇ βαθυτάτῃ ἐκείνῃ ἐρήμῳ διαμονὴ αὐτῶν. Καὶ ἐγένοντο ἀληθῶς δεκτοὶ φιλοφρόνως καὶ ἐπελήφθησαν τοῦ ἑαυτῶν σκοποῦ, τῆς μελέτης δηλονότι τῶν χειρογράφων. Ὡς ἐν πάσαις ὅμως ταῖς βιβλιοθήκαις οὕτω καὶ ἐν τῇ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν μονῆς ὑπάρχει κανονισμὸς καθορίζων τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτῇ. Κατὰ τὸν κανονισμὸν λοιπὸν τοῦτον, ὃν ὀφείλουσι νὰ σέβωνται καὶ νὰ τηρῶσιν ἀκριβῶς πάντες οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὴν βιβλιοθήκην ταύτην, πάντα μελετῶντα ἐπιτηρεῖ ὁ βιβλιοθηκᾶριος, ὅστις καὶ ἀριθμεῖ τὸ βιβλίον, ὅπερ παραδίδει ἀπαιτῶν ὅπως ἐπιστραφῇ αὐτῷ σῶον καὶ ἀκέραιον ὡς καὶ παρεδόθη.

Ἡ τάξις αὕτη, ἄγνωστον διατὶ, δυσηρέστησε τοὺς ἐν λόγῳ εὐρωπαίους, διὸ καὶ ἤρξαντο δυσανασχετοῦντες καὶ ἀνοικείως φερόμενοι πρὸς τὸν βιβλιοθηκᾶριον. Καὶ ἰδοὺ ἡ πρώτη ἀφορμὴ, δι' ἣν ἐθεώρησαν καταθλιπτικὴν τὴν ἐν Σινᾷ διατρίβην. Ἄλλος λόγος δυσαρεσκείας τῶν ἐν λόγῳ εὐρωπαίων ὑπῆρξεν οὗτος. Ὑπάρχουσιν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν μονῆς πολυτιμώτατα χειρόγραφα, ἅτινα ἐκ τοῦ χρόνου εὐρίσκονται δυστυχῶς ἐν ἀποσυνθέσει. Εὐνόητον ὅθεν μεθ' ὀπόσης προσοχῆς δέον νὰ γίνηται χρήσις τῶν τοιούτων. Καὶ ἀκριβῶς ἐπειδὴ οἱ κύριοι οὗτοι μόνον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἑαυτῶν σκοποῦ ἀποβλέποντες, οὐδόλως ἐλάμβανον ὑπ' ὄψιν τὴν ἀνεπανόρθωτον βλάβην, ἣν ὑφίσταντο τὰ χειρόγραφα ταῦτα διὰ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐπεχείρουν τὴν φωτογράφησιν αὐτῶν, ὁ βιβλιοθηκᾶριος παρετήρησεν αὐτοῖς ὅτι ὤφειλον μετὰ μείζονος προσοχῆς νὰ ἐκτελῶσι τὴν ἐργασίαν ταύτην, τοῦθ' ὅπερ ὅμως δυσαρέστως καὶ αὐθις ἤκουσαν οἱ κάλλιον πολλῶν εἰδότες τὴν ἀξίαν τῶν πολυτίμων ἐκείνων κειμηλίων εὐγενεῖς εὐρωπαῖοι. Τρίτην δ' ἀφορμὴν προστριβῆς ἔδωκαν οἱ ἐν λόγῳ κύριοι, ὅτε ἐπιλαθόμενοι τοῦ σκοποῦ, δι' ὃν ἀνῆλθον εἰς τὴν ἱερὰν ἡμῶν μονὴν, ἐζήτησαν φανερῶς μὲν τὸ πρῶτον δολίως δὲ μετέπειτα νὰ συντάξωσι κατάλογον τῶν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ὑπαρχόντων χειρογράφων. Ὅτε ἐξεδήλωσαν τὴν πρόθεσιν αὐτῶν ταύτην ἡ ἱερὰ τῶν πατέρων σύναξις ἐζήτησε τὴν γνώμην τῆς Α. Σ. ἥτις ἀπαντῶσα ἐδήλωσεν

αὐτοῖς ὅτι ἡ σύνταξις καταλόγου γενήσεται ὑπὸ σιναϊτῶν καὶ συνεπῶς ὥφειλον οἱ κύριοι ἐκεῖνοι νὰ περιορισθῶσιν εἰς τὸν ἀρχικὸν αὐτῶν σκοπὸν.

Ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ἐκμανέντες οὗτοι ἐξετράπησαν εἰς ἀναξίας τοῦ τίτλου, ὃν φέρουσιν, ὕβρεις καὶ λοιδορίας κατὰ τῶν σιναϊτῶν, ὡς ἀγροίκων καὶ ἀμαθῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀνικάνων νὰ καταρτίσωσι τοιοῦτον κατάλογον. Ἀπέναντι τῆς τοιαύτης αὐτῶν διαγωγῆς ἡ ἱερὰ σύναξις περιῆλθεν εἰς τὴν σκληρὰν ἀνάγκην νὰ δηλώσῃ αὐτοῖς ὅτι ἔδει νὰ ἐγκαταλίπωσι τὴν τε βιβλιοθήκην καὶ τὴν ἱερὰν ἡμῶν μονὴν ἐντὸς ὠρισμένου χρονικοῦ διαστήματος. Ἐκ τῆς στάσεως ταύτης τῆς ἱερᾶς συνάξεως βλέποντες ναυαγοῦντα τὸν σκοπὸν, δ' ὃν, ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων ἐξάγεται, κυρίως ἀνῆλθον καὶ ὃν ἀπέκρυσαν κατ' ἀρχὰς, προσεπάθησαν διὰ δολίου μέσου νὰ ἐπιτύχωσι τούτου. Ἐξητήσαντο δηλονότι συγγνώμην καὶ ὑπεσχέθησαν ἐγγράφως ὅτι θὰ παραιτηθῶσι τοῦ τελευταίου αὐτῶν σκοποῦ καὶ παρεκάλεσαν ὅπως ἐπιτραπῇ αὐτοῖς ἡ ἐπὶ τέσσαρας μόνον ἡμέρας διαμονὴ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν μελετῶν αὐτῶν. Κατ' αὐτὸν δ' ἀκριβῶς τὸν χρόνον ἐτύχανον οὔσαι ἐν τῇ ἱερᾷ ἡμῶν μονῇ πρὸς μελέτην τῶν συριακῶν χειρογράφων δύο λόγια ἀγγλίδες Ἀγνή Σμιθ καὶ Μαργαρίτα Γκίψον, πεντάκις μέχρι τοῦδε ἀνεληθούσαι καὶ μετὰ τῶν ἀρίστων ἀναμνήσεων ἐγκαταλείπουσαι ἐκάστοτε τὴν ἱερὰν ἡμῶν μονήν. Τῇ παρακλήσει τῶν εὐγενεστάτων τούτων κυριῶν, ἡ ἱερὰ τῶν πατέρων σύναξις παρεχώρησε τοῖς ρηθείσι κυρίοις ὀκταήμερον χρονικὸν διάστημα. Τὴν παραχώρησιν δὲ ταύτην καταχρώμενοι οὗτοι ἐπεχείρησαν καὶ κατὰ τὸ βραχὺ τοῦτο διάστημα νὰ πραγματοποιήσωσι τὸν σκοπὸν αὐτῶν διεξερχόμενοι **ὀγδοῦντα!!!** χειρόγραφα καθ' ἐκάστην.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ διαγωγὴ τῶν κ. κ. Γρεγουὰρ καὶ Ἑρρίκου Γρέγορη, οἷς ὅλως ἐξαιρετικῶς παρέσχεν ἡ ἱερὰ ἡμῶν μονὴ πᾶσαν εὐκολίαν, τροφοδοτοῦσα καὶ περιθάλλουσα αὐτοὺς ὡς ἰδίους ἀδελφούς, ἐνῶ πάντες οἱ περιηγηταὶ τρέφονται ἐξ ἰδίων.

Ἐὰν δὲ λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς λαβούσας χώραν κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐν διαφόροις βιβλιοθήκαις ὑπεξαίρέσεις ἢ ἀκρωτηριάσεις

πολυτιμοτάτων συγγραμμάτων καὶ μνησθῇ ὅτι ἐκ πάντων τῶν κατ' ἔτος ἐπισκεπτομένων τὴν ἐν τῇ ἱερᾷ ἡμῶν μονῇ βιβλιοθήκην, μόνον οἱ ἐν λόγῳ κύριοι ἐξαίρεσις ἀποτελοῦντες εὗρον καταθλιπτικὴν καὶ ἀνιαρὰν τὴν ἐν Σιναίῳ διαμονὴν παρὰ πᾶσαν τὴν ἐπιδαφιλευθεῖσαν αὐτοῖς τρίμηνον φιλοξενίαν καὶ τὴν ἀνακάλυψιν **μοναδικοῦ** χειρογράφου, ἥτις καὶ μόνη θὰ ἦτο ἴσως ἱκανὴ πᾶσαν ἀνίαν νὰ φυγαδεύσῃ, ἐὰν ταῦτα, λέγομεν, λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν, δύναται εὐχερῶς νὰ ἐννοήσῃ κατὰ πόσον ὁ κ. Γρεγουὰρ, ἄλλου μάλιστα συναδέλφου τοῦ ὑπεραμυνόμενος, ἐδικαίουτο νὰ ψέξῃ τοὺς σιναΐτας ὡς κακοθελητὰς καὶ καταθλιπτικούς, τὸν δὲ ἀρχιεπισκοπὸν αὐτῶν ὡς ἐγκαινιάσαντα τὴν ἀρχιεπισκοπικὴν αὐτοῦ δρᾶσιν δι' ἀφορισμοῦ (;) κατὰ τῶν φωτογραφούντων τὰ χειρόγραφα. Ἡ φωτογράφησις τῶν χειρογράφων ἀπηγορεύθη τοῖς ἀνωτέρω κυρίοις ἐξ αἰτίας δὲ τούτων καὶ παντὶ ἄλλῳ, διότι, ὡς ἀνωτέρω εἵπομεν, πολλὰ καὶ δὴ τὰ πολυτιμότερα ἐξ αὐτῶν εὐρίσκονται ὡς ἐκ τοῦ χρόνου καὶ ἄλλων συνθηκῶν, ὑφ' ἃς εὐρέθησαν, οὕτω συγκεκολλημένα καὶ συνδεδεμένα, ὥστε ἐὰν ἐπιτραπῇ νὰ μεταχειρίζωνται ταῦτα ὡς ἀπαιτοῦσιν οἱ φωτογραφούντες θὰ καταστραφῶσι παντελῶς. Τούτου ἕνεκα καὶ ἰδιαίτερος συνετάχθη κανονισμὸς, ὃν οὐκ ἄσκοπον ἐθεωρήσαμεν νὰ ἐπισυνάψωμεν ὧδε πρὸς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

ΤΗΣ ΕΝ Τῇ ΙΕΡᾷ ΜΟΝῇ ΤΟΥ ΣΙΝΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

ΑΡΘΡΟΝ 1. Ἡ βιβλιοθήκη τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Σινᾶ εἶναι προσιτὴ εἰς πάντα λόγιον ἐπιθυμοῦντα νὰ μελετήσῃ καὶ ἐργασθῇ ἐν αὐτῇ ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους.

ΑΡΘΡΟΝ 2. Πᾶς λόγιος ἐπιθυμῶν νὰ ἐργασθῇ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Σινᾶ ὀφείλει ν' ἀποταθῇ εἰς τὴν ἐν Καίρῳ τῶν πατέρων σύναξιν ἐν τῇ ἐκείσε μετοχίῳ εἰς θέσιν Ζαχέρ.

ΑΡΘΡΟΝ 3. Ἐν τῇ μετοχίῳ προσερχόμενος καὶ λαμβάνων γνῶσιν τοῦ παρόντος κανονισμοῦ ὀφείλει νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ συστατικὴν ἐπιστολὴν εἴτε τοῦ ἀρχιεπισκόπου εἴτε τῆς ἐν Καίρῳ συνάξεως, ὥπως ἐπιτραπῇ αὐτῷ νὰ ἐργασθῇ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ.

ΑΡΘΡΟΝ 4. Ἐπειδὴ ἡ ἐντὸς τῆς ἱερᾶς μονῆς διαμονὴ ἀπαγορεύεται, ὀφείλουσιν οἱ λόγοι νὰ ἐφοδιάζωνται ἐκ Καΐρου ἢ Σουέζ μετὰ τὰς ἀναγκαίας ἀποσκευὰς, ἥτοι σκηνὰς, κλινοστρωμνὰς καὶ λοιπὰ ὀδοπορικὰ μέσα, ὡς καὶ διὰ τῶν ἀναγκαίων ζωοτροφῶν.

ΑΡΘΡΟΝ 5. Ἀφικόμενοι εἰς τὴν μονὴν οἱ λόγοι ἰδίαις δαπάναις, ὀφείλουσι κατασκηνοῦν εἰς τι κατάλληλον μέρος εἴτε ἐντὸς τοῦ κήπου εἴτε ἐκτὸς αὐτοῦ.

ΑΡΘΡΟΝ 6. Ἀφοῦ παρουσιάσωσιν εἰς τὴν ἐν τῇ μονῇ σύναξιν τῶν πατέρων τὰ συστατικὰ αὐτῶν γράμματα, ὀφείλουσι νὰ ὑπακούωσιν εἰς τὰς διαταγὰς τῆς συνάξεως, ἥτις θὰ ὀρίσῃ τὸν χρόνον τῆς νάρξεως τῆς ἐργασίας αὐτῶν.

ΑΡΘΡΟΝ 7. Ἡ βιβλιοθήκη θὰ εἶναι ἀνοικτὴ διὰ τοὺς λογίους 4 ὥρας καθ' ἑκάστην 2 π. μ. καὶ 2 μ. μ.

ΑΡΘΡΟΝ 8. Τὰς τέσσαρας ταύτας ὥρας θὰ ὀρίξῃ ἡ σύναξις τῶν πατέρων ἀναλόγως τῆς ὥρας τοῦ ἔτους καὶ τῆς εὐκολίας τοῦ ἐπὶ τούτῳ ὀρισμένου βιβλιοφύλακος.

ΑΡΘΡΟΝ 9. Ἀπαγορεύεται τοῖς μελετῶσιν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ λογίοις νὰ εἰσέρχωνται ἐντὸς τῶν κυκλιδῶν καὶ νὰ φυλλομετρῶσιν κατὰ τὸ δοκοῦν τὰ χειρογραφα, ἀλλ' ὀφείλουσι νὰ κάθηνται ἐν ταῖς ἐπὶ τούτῳ ὑπαρχούσαις θέσεσι καὶ νὰ περιμένωσι τὸ βιβλίον, ὅπερ ἤθελον ζητήσῃ κατὰ τὸν κατάλογον, τοῦτο δὲ νὰ ἐρευνῶσι καὶ νὰ μελετῶσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ βιβλιοφύλακος.

ΑΡΘΡΟΝ 10. Ἀπαγορεύεται τοῖς λογίοις νὰ λαμβάνωσι φωτογραφίας τῶν χειρογράφων εἴτε νὰ συντάσσωσι καταλόγους.

ΑΡΘΡΟΝ 11. Δὲν ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ζητῶσι ταῦταχρόνως πλέον τῶν δύο χειρογράφων.

ΑΡΘΡΟΝ 12. Δὲν ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ παραμένωσιν ἐν τῇ μονῇ πρὶς μελέτην ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ πλέον τοῦ μηνός.

ΑΡΘΡΟΝ 13. Οἱ παραβίται ἐνὸς καὶ μόνου ὅρου τοῦ παρόντος κανονισμοῦ ἀποκλείονται τοῦ δικαιώματος τῆς ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ἐργασίας.

Ἐγένετο ἐν Σινᾷ καὶ ὑπεγράφη ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς ἱερᾶς συνάξεως καὶ ἔχει ἰσχὺν καὶ κύρος διὰ παντός.

§

Ἀξία πάντα τὰ γραφόμενα ἀναγνώσεως καὶ προσοχῆς· ἀλλὰ καὶ τινες παρατηρήσεις ἀπαιτοῦσι, χάριν τῆς ἀληθείας, ἣν οὐδ' οἱ ὀσιώτατοι σιναῖται μοναχοὶ διαμφισβητήσουσιν. Ἐπαίων πολλῶν ἄξιοι διὰ τὴν φροντίδα περὶ σωτηρίας τῶν χειρογράφων, ἣν ἔδει νὰ ἐπιδεικνύωσιν ἀπὸ πολλοῦ, τοῦλάχιστον ἔτη τινα πρὸ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Τισσενδόρφ. Ἀλλὰ καὶ πρὸς σαφὴν παρὰ πᾶσι γνῶσιν ὧν κατέχουσι θησαυρῶν καὶ πρὸς εὐκολίαν τῶν ἐπιστημόνων καὶ λογίων, τῶν εἰς Σινᾶ μεταβαίνοντων πρὸς ἐξέτασιν καὶ μελέτην τῶν χειρογράφων, ἔδει πρὸ πολλοῦ νὰ ᾗ συνιεταγμένος καὶ τύποις ἐκδεδομένος ὁ κατάλογος τῶν ἐν τῇ γεραρᾷ μονῇ χειρογράφων, ἵνα μὴ ξένοι τε καὶ ἡμέτεροι ἀκούωσι διαρκῶς τὴν διαρκῶς ἀπραγματοποιήτων ἐπαγγελίαν ὅτι ἡ σύνταξις τοῦ καταλόγου τῶν χειρογράφων γενήσεται ὑπὸ τῆς μονῆς.

Εὐτυχῶς ἡ γεραρὰ τῶν σιναϊτῶν σύναξις ἀριθμεῖ λογίμους καλογήρους δυναμένους, μετὰ μικρὰν ἐκγύμνασιν ἐν τῇ παλαιογραφίᾳ, νὰ συντάξωσι κατάλογον, ἡ δὲ τῆς μονῆς οἰκονομικὴ κατάστασις ἐπιτρέπει τὴν ἐκτύπωσιν αὐτοῦ. Ἡ μονὴ τῆς Πάτμου συνέταξε κατάλογον τοιοῦτον διὰ τῶν ἀειμνήστων Ἱεροθέου ἱερομονάχου Φλωρίδου καὶ Ἰωάννου Λακκελίωνος—ἡ τοῦ Βατοπεδίου συνέταξε διὰ τοῦ μακαρίτου Νεοφύτου προηγουμένου τοῦ ἐκ Μεσαπόλεως τῆς Βιθυνίας—ἡ τοῦ Κουτλουμουσίου διὰ τοῦ ὀσιολογ. μο-

ναχοῦ κ. Χαρίτωνος—ἡ δὲ παλαίφατος τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου Λαύρα διὰ τοῦ εὐπαιδέτου ἀρχιμανδρίτου κ. Χρυσοστόμου—ὡς καὶ ἡ τοῦ Προδρόμου τῶν Σερρῶν διὰ τοῦ πανοσ. καὶ σεβαστοῦ διδασκάλου καὶ προηγουμένου κ. Χριστοφόρου. Πάντες οὗτοι κάλλιστα δύνανται ν' ἀναγινώσκωσιν ἀρχαῖα χειρόγραφα καὶ διαγινώσκωσι τὴν ἡλικίαν αὐτῶν, αὐτοδίδακτοι μὲν ἐν τῇ παλαιογραφίᾳ, ὡς εἶπεν, πολλοὺς διδαχθέντας αὐτὴν δυνάμενοι νὰ διδάξωσιν.

Ἡ δύναντο—καὶ δύνανται—καὶ πρέπει νὰ συντάξωσιν οἱ σιναῖται κατάλογον χειρογράφων. καὶ τοῦτο ἀπ' αὐτῶν ἀπεκδεχόμεθα, διότι καθήκον ἔχουσι πρὸς τοῦτο, τέρμα τιθέντες εἰς αἰωνίας ἐπαγγελίας, ὡς ἔχουσι καὶ καθήκον τῆς ἀγνῶς διαιτηρήσεως τῶν κειμηλίων τῶν ἐν τῇ μονῇ. καθὼς ἐπίσης ἔχουσι καθήκον, ὡς Ἕλληνες ὀρθόδοξοι μοναχοὶ φιλόμουσοι, νὰ παρέχωσι πᾶσαν εὐκολίαν εἰς ξένους διασχίζοντας πελάγη καὶ διερχομένους δυσβάτους τόπους πρὸς ἐξέτασιν ἐνὸς χειρογράφου, πρὸς ἀναστήλωσιν μιᾶς ἀληθείας. Σ. Ἐκκλ. Ἀλ.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΡΑΓΚΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἀντωνίου τῶν ἐν Βοσνίᾳ μοναχῶν φραγκισκανῶν προϊσταμένου τοὺς νεωτερισμούς καὶ τὰ μηχανήματα ἐτάραττον οἱ Κωνσταντινουπόλεως πατριάρχαι, ὥστε μὲν ἰουνίου τριακοστῇ ἔτους ἀχρὸς ἔγραψε τῷ γερμανῶν αὐτοκράτορι Λεοπόλδῳ τῷ πρώτῳ ὅτι ὁ ἄδικος πατριάρχης νεωτερίζων ἐτάραττεν αὐτόν τε καὶ τὴν βοσνιακὴν κοινότητα, (ἐπατριάρχει δὲ τότε τὸ τέταρτον Παρθένιος ὁ ἀπὸ Προύσης) καὶ ἵνα οὗτος παρεμποδίσῃ διὰ τῆς Ὀσμανικῆς Πύλης τὰς τοῦ πατριάρχου ἀντενεργείας εἰς τὰ προσηλυτευτικὰ τῶν μοναχῶν μηχανήματα καὶ νεωτερισμούς, ὁ δ' αὐτοκράτωρ ἔγραψε περὶ τούτων τῷ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβει αὐτοῦ Ἰωάννῃ Χριστοφόρῳ Κινσπεργίῳ. Ἀμφοτέρας τὰς ἐπιστολάς ταύτας τὴν τοῦ φραγκισκανοῦ μοναχοῦ Ἀντωνίου πρὸς τὸν γερμανὸν αὐτοκράτορα Λεοπόλδον τὸν πρῶτον καὶ τὴν τοῦ γερμανῶν αὐτοκράτορος πρὸς τὸν αὐτοῦ πρεσβευτὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει παρατίθεμαι, λαβὼν

τὰ ἀντίγραφα ἐκ τοῦ ἐν Βιέννῃ αὐτοκρατορικοῦ καὶ βασιλικοῦ γραμματοφυλακείου.

Ἐν Δελλαγρατσία

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Γ. ΖΕΡΛΕΝΤΗΣ.

Ad 1675 juni 30.

Augustissime et invictissime imperator, domine clementissime.

Longa sunt tempora, quibus iniquus patriarcha Constantinopolitanus Vallacorum ecclesiam dei sub Turcharum tributo constitutam persequi et extirpare conatur et quo ulteriorum, eo miseriorem vitam tam religio Franciscana quam reliquus cetus vivere videtur, nam adsunt modo ea tempora, quod totaliter subdit suaeque potestati subiicit dictum populum dei quasi ad normam schismaticorum volens reducere novasque leges imponere ita, ut omnino ab eo, non autem a sede apostolica haec tam ampla christianitas dependeat. Cum enim propriis viribus tam forti et valido inimico resistere non possit, religio Franciscana humiliter recurrit ad innatam pietatem et clementiam sacrae maiestatis vestrae, ut ad portam Ottomanicam dignetur rescribere, quatenus huius modi attentata praefati patriarchae suo mandato inhibeat et dictos gravatos populos penes antiquas vivendi ritus velit permittere. Quam deus.

Sacrae caesareae maiestatis vestrae devotissimi capellani et servi frater Antonius minister provincialis totaque provincia Bosnae Argentina.

Augustissimo imperatori domino clementissimo humillime supplicat.

Frater Antonius

minister provincialis cum tota provincia
Bosnensi (prout intus)

1675 juni 30 winn.

Leopold von gottes gnaden erwählter römischer Kaysser zu allen zeitten wehrer de reichs etc.

Gethreuer, lieber. Hiebey gefuegt hastu mit mehrerm gehorizt zu ersehen wasgestaldten sich bey unss frater Antonius minister provincialis Franciscaner ordens mit unndt neben der gan-

tzen bosnischen provinz wider die von dem wallahischen patriarchen su Consantinopel der unnter dem Türckhischen ioch begriffenen catholischen Kırchen zuefuegenden grossen betragnüssen und suechenden völligen austhiltung derselben demuethigist beclagt unndt angebracht, dazser Patriarch ihren orden olda ihme nnderwürffig machen unndt bey selbigen wie auch denen übrigen catholischen der abtrünnigen regl einfuehren ihnen selbstn seine leges vorschreiben unndt mithin die christenheit dasebbst unnter sich ziehen wolle mit unnter thänigister bütte, weillen sy einem so mächtigem feindt der catholischen religion nicht gewashsen wür gerueheten dem türckhischen Kayser Zuezuschreiben, damit ihme patriarchen dergleichen anbegönnen eingestellt unndt die betrangte catholische Christen bey ihrem alten glauben unndt regeln gelassen unndtgeschützt werdten. Gleichwie nun weniger nicht alss dass durch derley des patriarchen zu Constantinopel usurpierende aigenmächtigkheit unndt suechennden dominat über die catholische Kırchen unndt deren religions genossene dieselbe alss welche ohne das in schwächer dienstbahrkheit selliger enndten leben sehr harth getruckht würdet und wür unss deren dahers gar gern annemben. alss wollestu gehöriger orthen mit aller beweglichkheit unnd nachtruckh gemelte pressurn der catholischen repraesentieren unndt eyfrig darob sein weillen alle andere bey ihren glauben in Türkhey ruehig gelassen werdten unndt auch denen catholischen sinsten niemahlen des glaubens halber ichtwas in weeg gelegt wordten, damit mehrbesagtem patriarchen dergleichen attentata ernstlich verbothen unndt denen in Türkhey sich aufhaltenden armben catholischen geist unndt weldtlichen nicht allein wider den bisshero gevebten vivendi ritum nichts widriges zuegemuethet, sondern sy darbey noch forderhin unangefochten gefassen unndt hanndtgehabt werdten, nicht weniger auch sonsten der catholischen religion, wo du einige gelegenheit etwas guetes für selbige auszurichten ersichst mit einwendung aller möglichsten officien unndt sonsten vleissig an die hanndt sehen. Deme du nun rechts zu thuen wüs-

sen würdest unndt wür verbleiben dir anbey mit Kayserlichen unnet landtsfürstlichen gnaden wohlgewogen.

Geben in unserer statt wienn, den 30ten iunij im sechzehnhundert fünff unndt sübenzigsten unnsrer reiche des römischen im sübenzehnten, des hungarischen im zwainzigsten unnd des böhaimbischen im neunzehnden iahren.

Ad mandatum sacra caesarea maiestatis proprium.

(Rückseite)

Unnsern residenten an der Ottomanischen porten unnd lieben getrenen Johann Christophen im Kündtsperg.

ΤΟ ΠΡΩΤΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΠΑ*

Πρὸς ἐξέτασιν ὑπολείπεται ἡμῖν τέλος μία ἐπιρῆσις ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Λουκᾶ, εἰς τὴν ὁποίαν πολλή σημασία ἐδόθη κατὰ τοὺς νεωτέρους ἰδίως χρόνους· διότι αὕτη φέρεται ὡς μαρτυρία οὐ μόνον ὑπὲρ τοῦ πρωτείου καὶ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ Πέτρου ἐν τοῖς ἀποστόλοις, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀλανθαστοῦ αὐτοῦ τε καὶ τῶν ὑποτιθεμένων αὐτοῦ διαδόχων, τῶν ρωμαίων Παπῶν. Ἡ ρῆσις εὐρηταί ἐν τῷ κβ' κεφαλαίῳ τοῦ Λουκᾶ, στίχῳ 31 καὶ ἐξῆς, ἔχοντα ὥδε· «Εἶπε δὲ ὁ Κύριος, Σίμων, Σίμων, ἰδοὺ ὁ σκτανᾶς ἐξητήσατο ὑμᾶς τοῦ συνιάσαι ὡς τὸν σῖτον, ἐγὼ δὲ ἐδεήθην περὶ σοῦ, ἵνα μὴ ἐκλίπῃ ἡ πίστις σου. Καὶ σύ ποτε ἐπιστρέψας, στήριξον τοὺς ἀδελφούς σου. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, μετὰ σοῦ ἔτοιμός εἰμι καὶ εἰς φυλακὴν καὶ εἰς θάνατον πορεύεσθαι· ὁ δὲ εἶπε· λέγω σοι, Πέτρε, οὐ μὴ φωνήσῃ σήμερον ἀλέκτωρ, πρὶν ἢ τρίς ἀπαρνῆσθαι μὴ εἰδέναι με». (πρὸς. Ματθ. κς', 33—35. Μάρκ. ιδ', 29—31. Ἰωάνν. ιγ', 37—38). Ἰδοὺ τὸ εὐαγγελικὸν χωρίον, ὅπερ φέρεται εἰς ἀποδείξιν ὅτι τῷ Πέτρῳ καὶ τοῖς διαδόχοις αὐτοῦ ἐν Ρώμῃ οὐ μόνον τὸ πρωτεῖον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀλανθαστον ἔδωκεν ὁ Χριστός. Τὴν ἔννοιαν ταύτην ἐνέχει, ὡς διατείνονται οἱ ὑπεράλπειοι, ἡ ὑπὲρ τοῦ

Πέτρου ἐξαιρετικὴ δέσις τοῦ Κυρίου καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν ἔπειτα γενομένη παραγγελία ἵνα στηρίξῃ τοὺς ἀδελφούς του. Ἐν τῷ προσώπῳ δὲ τοῦ Πέτρου συμπεριλαμβάνονται καὶ οἱ Πάπαι τῆς Ρώμης, ἐπειδὴ τὴν αὐτὴν δὲ ἀποστολὴν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ Πέτρος, θὰ εἶχον καὶ αὐτοὶ καὶ τῶν αὐτῶν ἐπομένως χαρισμάτων κοινωνοὶ ἐμελλον νὰ ὦσι. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ τοιαύτη ἐρμηνεία ὑπάρχει νεωτέρα ἀνακαλύψις· διότι πολὺ μετὰ ταῦτα ἔφερον αὐτὴν εἰς φῶς ἡ ἐρμηνευτικὴ ὀξύδερκεια τῆς λατινικῆς ἱεραρχίας. Ἡ τοιαύτη ὑπὲρ τοῦ πρωτείου καὶ ἰδίως τοῦ ἀλανθαστοῦ τῶν Παπῶν ἐξηγήσις ὑπάρχει ὅλως ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους τῆς Ρώμης. Χρῆσις αὐτῆς ἐγένετο ἐν πρώτοις κατὰ τὸν ἑβδομον αἰῶνα, καὶ τὴν χρῆσιν ταύτην ποιοῦνται πρῶτοι καὶ μόνοι οἱ Πάπαι τῆς Ρώμης. Πρῶτος δὲ λέγεται ὅτι ἔδωκε τοιαύτην ἐρμηνείαν ὁ Πάπας Ἀγάθων (περὶ τὸ 680), ἐπιχειρήσας νὰ συστήσῃ καὶ ὑποστηρίξῃ δι' αὐτῆς ἰδίαν ἐξαιρετικὴν διὰ τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Ρώμης προνομίαν· ὕστερον δὲ ἡ ἐρμηνεία αὕτη, κατὰ τὴν συνήθειαν ἣν καθιέρωσεν ἡ Ρώμη, ἀπεδόθη διὰ τῶν ψευδοϊσοδώρειων εἰς Πάπας ἀρχαιοτάτων χρόνων¹.

Ἀλλὰ καὶ ἀπλοῦν βλέμμα ἐὰν ρίψωμεν ἐπὶ τῆς συναφείας, ἣν ἔχει ἐν τῇ σειρᾷ τοῦ λόγου ἡ προκειμένη εὐαγγελικὴ ρῆσις, ἀμέσως ἐννοοῦμεν ὅτι οὐδὲ πόρρωθεν γίνεται λόγος ἐν αὐτῇ περὶ ἀπονομῆς πρωτείου καὶ ἀλανθαστοῦ εἰς τὸν Πέτρον². Ὁ Ἰησοῦς ἐδεήθη ἰδίᾳ ὑπὲρ τοῦ Πέτρου ἵνα μὴ ἐκλίπῃ ἡ πίστις αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἀκριδῶς αὐτὸς πρὸ

¹ Ψευδοϊσοδώρεια καλεῖται ἡ συλλογὴ διφόρων πλαστῶν παπικῶν ἐγκυκλίων γραμμάτων, συνδικιῶν κανόνων καὶ βασιλικῶν διαταγμάτων, χαλκευθεῖσα ἱεροκρυφίως, ὡς σήμερον παρὰ πάντων ἀνεξαιρέτως ὁμολογεῖται, κατὰ τὸν Θ' αἰῶνα, πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ παπικοῦ πρωτείου, ἀποδοθεῖσα δὲ ψευδῶς εἰς τὸν ἐξ Ἰσπάλης Ἰσιδώρον, ἐπίσκοπον Σεβίλλης, τελευτήσαντα τῷ 636 Σ. Μ.

² Ἐν πρώτοις παρατηρήτεον ὅτι ὁ σκτανᾶς ἐξητήσατο ἵνα σκανδαλίτῃ τὴν πίστιν ἀπάντων τῶν μαθητῶν, ὁ δὲ Κύριος ἐπέτρεψεν αὐτῷ μόνον τὸν Πέτρον, δι' αὐτὸ τοῦτο μάλιστα διότι ἐφθέγγετο λόγους φιλαυτίας καὶ ἐδικαίου ἐαυτὸν ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, λέγων· εἰ καὶ πάντες σκανδαλισθήσονται ἐν σοί, ἐγὼ δὲ οὐδέποτε σκανδαλισθήσομαι» (Ἐγκύκλ. τῆς ὁρθ. Ἐκκλησίας. σελ. 20). ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν δέσιν τὴν γενομένην ἰδίᾳ ὑπὲρ τοῦ Πέτρου, καὶ αὕτη εἶχε τὸν λόγον τῆς.

πάντων τῶν ἄλλων ἀνάγκην εἶχε τῆς δεήσεως τοῦ Κυρίου· διότι τοῦτου ἀκριβῶς ἡ πίστις ἐκινδύνευεν, ὡς τοῦτο ἀρκούντως διαλαλεῖ ἡ ἀμέσως ἐπακολουθοῦσα τριττὴ ἄρνησις.

Ἐὰν δὲ ὁ Κύριος προτρέπη αὐτὸν μετὰ τὴν μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν νὰ στηρίξῃ τοὺς ἀδελφοὺς του, τοῦτο εἶναι πολὺ φυσικόν, εἶναι παραγγελία ἀπευθυνομένη τόσον πρὸς τὸν Πέτρον, ὅσον καὶ πρὸς πάντα ἄλλον μαθητὴν αὐτοῦ· διότι ἕκαστος χριστιανὸς ἔχει χρέος νὰ στηρίξῃ τὸ κατὰ δύναμιν τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ ἐν τῇ πίστει. Ὁ Πέτρος ὤφειλε νὰ στηρίξῃ ἐν τῇ πίστει τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, ὅσοι ἐμελλον νὰ πιστεύσωσιν εἰς Χριστόν¹, καὶ τοῦτο ἐπραξε ὁ μακάριος Πέτρος καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον σύμφωνα μὲ τὴν παραγγελίαν τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ διδασκάλου. Ἀδύνατον ἄρα νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι διὰ τῆς παραγγελίας ταύτης εἰδικὸν προνόμιον ἀπενεμήθη τῷ Πέτρῳ. Ἡ μήπως τὸ καθῆκον τοῦτο, ἢ τὸ δικαίωμα, τοῦ στηρίζειν τὸν πλησίον ἐν τῇ πίστει ἔχει πράγματι μόνον ὁ Πέτρος καὶ ὁ Πάπας, οὐδεὶς δὲ ἄλλος; Ἐὰν τοιαύτη ὑπόθεσις θὰ ἦτο ἀσυγχώρητος, ἢ μᾶλλον ἄτοπος καὶ μωρὰ, ἐὰν ἐξ ἐναντίας ἡ παραγγελία τοῦ Κυρίου ἀπευθύνεται οὐ μόνον πρὸς τὸν Πέτρον, ἀλλὰ καὶ πρὸς πάντα ἄλλον πιστόν· καὶ ἕκαστος χριστιανὸς ὀφείλει νὰ στηρίξῃ ἐν τῇ πίστει τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, ἄρὰ γε ἀπαιτεῖται νὰ εἶναι οὗτος καὶ ἀλάνθαστος ὅπως ἐκτελεῖ τὸ καθῆκον τοῦτο; Πῶς; Ἀλλ' ἐὰν τοιοῦτόν τι δὲν ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ παραδεχθῶμεν, τότε ἄλλο τόσον βέβαια δὲν ἐπιτρέπεται καὶ τὴν πρὸς τὸν Πέτρον γενομένην προτροπὴν τοῦ στηρίξαι τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ νὰ θεωρήσωμεν ὡς παροχὴν εἰς αὐτόν τοῦ ἀλάνθαστου². Θαυμάζει τις ἀληθῶς πῶς ἐκεῖνα ἀκριβῶς

τὰ εὐαγγελικὰ λόγια τὰ μαρτυροῦντα τὴν ἀσθενίαν καὶ ἀστασίαν τοῦ χαρακτηῖρος τοῦ Πέτρου μεταχειρίζονται ὡς ἀπόδειξιν τοῦ πρωτείου καὶ τοῦ ἀλάνθαστου αὐτοῦ, συνάγοντες ἐξ αὐτῶν τὰς αὐτὰς προνομίας καὶ διὰ τοὺς λεγομένους διαδόχους του, τοὺς Πάπας τῆς Ρώμης. Ἡ πρὸς τὸν ἀσθενῆ ἰδίᾳ περεχομένη βοήθεια ἐκλαμβάνεται ὡς δωρεὰ μοναδικοῦ πρωτείου· ἡ περὶ τὴν πίστιν ἀστασία τοῦ Πέτρου καὶ ἡ πτώσις ἐν τῇ ἀρνήσει τοῦ Κυρίου του καὶ τὰ ἐπακολουθήσαντα ὡς ἀφορμαὶ ἀπονομῆς ἐκτάκτων πρὸς αὐτὸν προνομίων καὶ χαρισμάτων. Ἀλλὰ τοιαύτη περὶ τὴν ἐρμηνείαν τῆς ἁγίας Γραφῆς αὐθαιρεσία καὶ τοιαύτη διαστροφή τῆς ἐννοίας σαφεισμάτων καὶ ἀριδῶν γραφικῶν ῥήσεων, ἐκεῖ μόνον εἶναι δυνατὴ, ἐνθα οἱ ἄνθρωποι βαίνουσι καὶ ἐργάζονται ἐπὶ ἀρχῶν καὶ ἀξιώσεων ἐκ τῶν προτέρων ὀρισμένων, καὶ τὴν δύναμιν ἔχουσι καὶ τὴν ἀναιδείαν ἐναντίον τῆς ἁγίας Γραφῆς, ἐναντίον τῆς πίστεως, ἐναντίον τῆς ἐπιστήμης, καὶ τὴν ἐννοίαν τοῦ Θεοῦ λόγου τὴν πασιδῆλον καὶ πανθομολογουμένην νὰ ὑποκαθιστῶσι διὰ τῆς ἀρεστῆς εἰς αὐτοὺς ἐξηγήσεως, καὶ ταύτην τοῖς πιστοῖς διὰ τῆς βίας νὰ ἐπιβάλλωσι, καὶ πᾶσαν περαιτέρω ὀρθὴν καὶ ἐμβριθῆ περὶ τούτων σκέψιν διὰ τῆς συνηθείας, διὰ τοῦ φόβου καὶ τῆς καταπτοήσεως τῶν πνευμάτων νὰ παρακωλύωσιν.

Ὅτι εἰς πάσας ταύτας τὰς εὐαγγελικὰς ῥήσεις οὐδὲν πρωτεῖον, οὐδὲν πρεσβεῖον τιμῆς πρὸ τῶν ἄλλων ἀποστόλων ἀπονέμεται τῷ Πέτρῳ, ὅτι οὐδὲν εἶδος ἀρχῆς καὶ ἡγεμονίας ἀνατίθεται αὐτῷ, τοῦτο ἐξάγεται καὶ ἐκ τῆς μετὰ ταῦτα στάσεως τοῦ ἀποστόλου τούτου, ὅπου ἐν τοῖς βιβλίοις τῆς Καινῆς Διαθήκης βλέπομεν αὐτὸν ἐμφανιζόμενον

1. Πῶς; παραινῶν καὶ παραγγέλλων μὴ ὑψηλοφρονεῖν καὶ λόγους φιλαυτίας φθέγγεσθαι· ὅτι «ἐκ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἢ δὲ σὰρξ ἀσθενής». Σ. Μ.

2. Ὅσον οἱ λόγοι τοῦ Πέτρου πρὸς τὸν διδάσκαλον, «Κύριε, εἰ καὶ πάντες σκανδαλισθήσονται ἐν σοί, ἀλλ' οὐκ ἐγώ· μετὰ σοῦ ἔτοιμός εἰμι καὶ εἰς φυλακὴν καὶ εἰς θάνατον»· καὶ οἱ τοῦ διδασκάλου πρὸς τὸν Πέτρον, «οὐ μὴ φωνήσῃς σήμερον ἀλέκτωρ πρὶν ἢ τρεῖς ἀπαρνήσῃ με», καθιστῶσι πρόδηλον ἔνθεν μὲν τὸ φίλαυτον καὶ ἐγωῖστικόν τοῦ Πέτρου, ἔνθεν δὲ τὸ ἀσθενὲς τῆς πίστεως αὐτοῦ· τόσον ἂν ἑτέρου πρόδηλον τυγχάνει ὅτι ἡ προτροπὴ ἢ διδομένη τῷ Πέτρῳ ἵνα στηρίξῃ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, «καὶ ὅποτε ἐπιστρέψας στηρίξῃ τοὺς ἀδελφοὺς σου»,

συνέπειά ἐστι τῆς πτώσεως καὶ μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς αὐτοῦ. Ἐπομένως ἐὰν τις ᾔθελε νὰ δώσῃ ἰδιαιτέραν ἐννοίαν εἰς τὸ «στηρίξῃ τοὺς ἀδελφοὺς σου», τοιαύτην ὀφείλει νὰ δώσῃ καὶ εἰς τὸ «ἐπιστρέψας»· ἀλλὰ τότε τὸ συμπέρασμα κατὰ λογικὴν ἀκολουθίαν θὰ ἦτο ἀναμφιβόλως τὸ ἐξῆς· ὅτι οἱ διάδοχοι τοῦ Πέτρου οἱ κληρονομήσαντες τὸ προνόμιον τοῦ στηρίξαι τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῶν ἐν τῇ πίστει, θὰ ἐκληρονόμουν καὶ τὰ συναφῆ τῷ προνομίῳ τούτῳ, καὶ κατ' ἀκολουθίαν θὰ εἶχον καὶ αὐτοὶ ἀνάγκην ὁμοίας ἀρνήσεως, μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς μετὰ τὴν ἄρνησιν ὅπως στηρίξωσι τοὺς ἑαυτῶν ἀδελφοὺς. Παρβλ. Γεττὲ ἐνθ. ἄνωτ. Σ. Μ.

καὶ δρῶντα. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος οὐδαμοῦ παρέρ-
χεται εἰς μέσον μετὰ τὴν ἀξίωσιν ὑπεροχῆς ἢ κυ-
ριαρχίας ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀποστόλων, οὐδαμοῦ
ἀντιποιεῖται πρωτεῖον, οὐδαμοῦ ἐξήσκησεν ὑπερτά-
την ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν· καὶ ὅμως ἀν' πράγματι
ἦτο δεδομένον εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Κυρίου πρωτεῖον,
δὲν θὰ ἦτο μόνον δικαίωμα του, ἀλλὰ καὶ καθή-
κον του νὰ ἀντιποιηθῇ τοῦτο καὶ εἰς ἐνέργειαν νὰ
βάλῃ· διότι δὲν θὰ ἦτο βεβαίως δεδομένον εἰς αὐ-
τὸν εἰκὴ καὶ μάτην, οὐδὲ θὰ ἐπετρέπετο νὰ ἐξασκῇ
αὐτὸ ὡς ὑπάλληλος μυστικῆς ἀστυνομίας. Ἀλλ'
ὅτι τοιοῦτό τι ἔλαβέ ποτε χώραν, οὐδ' ἀμυδρότα-
τον ἔχνος ἀπαντᾷ ἐν τῇ ἀγίᾳ Γραφῇ. Τούναντίον
ὁ Πέτρος παρίσταται πειθόμενος καὶ ὑπέικων εἰς
τοὺς ἄλλους. Ἄν ποτε ὁ Πέτρος προσηγορεύετο
ὑπὸ τινος «ἡγεμὼν τῶν ἀποστόλων» πολὺ βε-
βαίως θὰ ἐξεπλήττετο καὶ μετ' ἀποστροφῆς θὰ
ἀπέκρουε τὴν προσηγορίαν ἀποκρινόμενος «ὑπαγε
ὀπίσω μου, σατανᾶ, ὅτι σκάνδαλόν μου εἶ». Ἐνθυ-
μούμενος ὅσα σαφῶς καὶ ὠρισμένως ἐδίδαξεν ὁ Σω-
τὴρ περὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ, διακηρύττων ὅτι
αὕτη δὲν ἦτο βασιλεία ὡς αἱ βασιλεῖαι τοῦ κό-
σμου τούτου, ἐπιτρέπουσα ἐν ἑαυτῇ τὴν ἐγκαθί-
δρυσιν ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας κατὰ τὸ παράδειγμα
τῶν κοσμικῶν βασιλείων· ἐνθυμούμενος ὅτι ἐν τῇ
βασιλείᾳ ταύτῃ πρῶτος καὶ πάντων μείζων εἶναι ὁ
ἔσχατος καὶ ταπεινότερος τῶν ἄλλων, σφόδρα θὰ
διεμαρτύρετο, ἐὰν τὸ λόγιον «Σὺ εἶ Πέτρος κτλ.»
θὰ ἀνέφερε τις εἰς τὸ πρόσωπόν του μετὰ τὴν ἀποδο-
θεῖσαν αὐτῷ ὕστερον πνευματικὴν ἐννοίαν, καὶ διαρρή-
δην θὰ διεβεβαίονε ὅτι καὶ πᾶς ἄλλος πιστὸς δύνα-
ται νὰ εἶναι εἰς Πέτρος ὁμολογῶν τὸν Χριστὸν
υἱὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος! Ταῦτα δὲ λέγων ὁ μα-

1. Τὴν ἐννοίαν ταύτην ἀναπτύσσει ὁ Ὁριγένης παρατηρῶν
ὅτι πάντες οἱ πιστεύοντες εἰς Χριστὸν καὶ τοῦτον υἱὸν τοῦ Θεοῦ
ὁμολογοῦντες Πέτρον εἰσὶ καὶ ἐπ' αὐτοῦ· ὑπάρχει ὠκοδομη-
μένη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. «Πέτρα γὰρ, λέγει, πᾶς ὁ
Χριστοῦ μαθητὴς . . . καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν τοιαύτην πέτραν
οἰκοδομεῖται ὁ ἐκκλησιαστικὸς πᾶς λόγος καὶ ἡ κατ' αὐτὴν πο-
λιτεία . . . Εἰδὲ ἐπὶ τὸν ἕνα ἐκείνον Πέτρον νομίζεις ὑπὸ τοῦ
Θεοῦ οἰκοδομεῖσθαι τὴν πᾶσαν Ἐκκλησίαν μόνον, τί ἂν φήταις
περὶ Ἰωάννου τοῦ τῆς βροντῆς υἱοῦ ἢ ἐκάστου τῶν ἀποστόλων;
Ἄλλως τε ἄρα τολμήσουεν λέγειν ὅτι Πέτρον μὲν ἰδίως πύλαι
ᾗδου οὐ κατισχύσουσι, τῶν δὲ λοιπῶν ἀποστόλων καὶ τῶν τε-
λείων κατισχύσουσιν; . . . Ἄρα δὲ τῷ Πέτρῳ μόνῳ δίδονται
ὑπὸ τοῦ Κυρίου αἱ κλεῖδες τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας, καὶ οὐ-

κάριος Πέτρος, θὰ παρέπεμπε ἀναμφιβόλως καὶ
εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Εὐαγγελίου, ἐνθα διαρρή-
δην ἠρνήθη ποτὲ ὁ Σωτὴρ νὰ ἀναγνωρίσῃ καὶ
ἀπονεύμῃ ἀξιώματα καὶ θέσεις τιμητικὰς ἐν τῇ
Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ φύσεως τοιαύτης, ὅποια ἢ ἐπὶ
γῆς παπικὴ βασιλεία (Ματθ. κ', 20. Μάρκ. ι', 35).

(ἔπεται συνέχεια)

δεῖς ἑτέρος τῶν μακαρίων αὐτὰς λήψεται; . . . Παρώνυμοι
γὰρ πέτραι πάντες οἱ μιμηταὶ τοῦ Χριστοῦ . . . Χριστοῦ μέ-
λη ὄντες παρώνυμοι ἐχρημάτισαν χριστιανοί. πέτρας δὲ Πέ-
τροι, . . . καὶ πρὸς πάντας τοὺς τοιούτους ἂν λέγοιτο ἀπὸ τοῦ
Σωτῆρος τὸ «Σὺ εἶ Πέτρος καὶ τὰ ἐξῆς». Ὁριγ. εἰς τὸν Ματθ.
τόμ. 12. § 10 καὶ 15. Σ. Μ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Γεώργιος Θεοδώρου Κωμοπολίτης, χῆτος ὑπὸ χροὸς ὁθω-
μανός, ἄλλοτε κουρεὺς ἐν Γαλατῇ παρὰ τὰ Κιουρετζίδικα,
νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως
τὴν πρώτην δικασίμῳ δευτέραν καὶ ὥραν 8 π. μ. μετὰ παρέ-
λευσιν τριάκοντα καὶ μίξ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν
ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ
εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου
πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς
ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Μαρίας Ἀντωνίου Βε-
ρώνης, ὑπηκόου ὁθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, κα-
τοικοῦ Ευλοπόρτης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀ-
γωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν
διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησ. Ἀληθείας»
καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 4 ἰουνίου 1907.

Ὁ προεδρεύων

3

+ Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

Τοῖς οὐνδρομυταῖς τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς
Ἀληθείας» τοῖς ἐγγραφεῖσι κατὰ τοὺς τελευταίους
δύο μῆνας ἀγγέλλομεν ὅτι στέλλομεν τὰ ἀπὸ
1 μαρτίου φύλλα μόνον, εἴτα δὲ θέλομεν ἀπο-
στελεῖ καὶ τὰ ἀπὸ 1 τοῦ ἔτους τούτου, μετὰ τὴν
ἐκτύπωσιν ἐλλειπόντων τινῶν τευχῶν.

Παρακαλοῦνται αἱ ἐλληνικαὶ ἐφημερίδες αἱ ἀνα-
δημοσιεύουσαι τὰς ἐπιτολὰς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ
ὁρθοδόξων μητροπολιτῶν, ὡς ἐκδιδόμεν, νὰ ἀναφέ-
ρωσιν ὅτι αὗται τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ
«Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ».

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

Π. III - 726 891